

Till/

FÖRVALTNINGSRÄTTEN I STOCKHOLM

Tegeluddsvägen 1, 115 41 Stockholm Tel 08- 561 680 00

Sändes via PostNord till postnummer 115 76 Stockholm samt via e-post 27/6 som doc.-bilaga till: forvaltningsrattenistockholm@dom.se

Överklagan/Ansvarstalan/Stämningsansökan

KLAGANDE/ SÖKANDE:

Bertil Burström *Nedan även kallad: "Burström"; "Undertecknad"; "Ställföreträdaren"; "Jag"*

Össjö-Boarpsvägen 80, 266 91 Munka-Ljungby Tel: 070 58 33 282 E-post: bertil@srsf.se www.bertilsuppslag.eu

Ställföreträdare och ägare till Klemeco Nord AB (556209–1297, vilande enmansbolag).

MOTPART: Staten SVERIGE och Domstolsverket

SAKEN: Statens ansvar för domstolar som genom en särbehandlande bedömningspraxis agerar subjektivt och ovederhäftigt. Kompensation för rättegångsfel till följd av systematisk partisk bedömning då *advokat* varit *svarande* i *tvistemål*.

YRKANDE: Klaganden yrkar kompensation för ekonomiska förluster i form av uteblivna skadestånd och upparbetade rättegångskostnader plus räntor i samband med oskäligen rättsförluster i partiskt och orättfärdigt avgjorda tvistemål och överklaganden vid civilrättsliga domstolar. Adekvat miljonbelopp jämte bevis på skador, förluster och kostnader anges senare.

BASALT LAGSTÖD

Här åberopas frekventa och uppsåtliga brott mot grundlagen RF 1:2, RF 1:9 och lag SFS 1994:1219 gällande allmänmänskliga rättigheter i domstol m m; Artikel 6:1 i Europakonventionen EKMR om envars rätt till en rättvis rättegång. Därutöver flertal brott mot Domareden och offentliga regler om god Domarsed, vilka kränkts svårartat genom överlagda rättegångsfel och domvillor. Ävenså brott mot BrB 10:5 och RB 8:4. Skadeståndslagen åberopas. Regeringsformen ger tillsammans med andra regler lagstöd för yrkat skadestånd, - även till följd av HD:s dom i NJA 2014 s. 323. Se mera nedan.

ADEKVAT MOTPART OCH RÄTTSFORUM

Detta allvarliga och djupgående klagomål riktas mot rättsstaten Sverige. Kollegial korruption och utstuderade systematiska oegentligheter anförs, varför det är viktigt att detta omvälvande ärende prövas i rätt forum. Vid bedömning av detta ärende sätts domstolens undersökningsplikt på stora prov. Att få sin sak prövad av en opartisk, rättvis och kompetent domstol är en rättighet för *alla* i en demokratisk rättsstat. Domstolsverket har på uppdrag av Justitiedepartementet under Regeringen uppgiften att administrativt samordna, leda, bemanna och utrusta den dömande verksamheten för att skapa förutsättningar för en rättssäker funktion där varje handläggning är tillförlitlig.

Justitiekanslern JK är en myndighet som skall kontrollera att andra myndigheter efterlever Sveriges lagar och förordningar. JK fokuserar på rättssäkerhet och eventuella systemfel. JK är regeringens ombud, men skall även beakta legal kritik från medborgarna samt klagomål mot Advokatsamfundets disciplinära tillsyn. Efter att länge sökt frammana JK:s intresse ingav undertecknad i juni 2016 seriösa anmärkningar mot domstolsväsendet. Den 40-sidiga skrivelsen överensstämde i stort med förevarande klagomål. JK svarade 2016-06-23: *"Justitiekanslern kommer inte att vidta någon åtgärd med anledning av vad du har anfört."* JK är därmed *jävig* vid handläggning av denna talan.

Anmälningar har tidigare även ingivits till Justitieombudsmannen JO. En 39-sidig anmälan ingavs slutligen i februari 2017. JO svarade följande i Beslut 2017-02-22: *"Din anmälan föranleder inte någon åtgärd eller något uttalande från min sida."*

Konsumentombudsmannen KO kan förmodas ingripa, i synnerhet om konsumenter och enskilda sätts på undantag när någon skadats ekonomiskt av en *advokats* ifrågasatta handläggning och påförts ytterligare kostnader av de domstolar som klienten trott vara opartiska oavsett vem som är svarande. En vädjan på fem sidor jämte bilagor ingavs till KO i februari 2017. KO svarade följande 2017-02-20: *"KO finner inte skäl att bevilja biträde i det ärende som du har beskrivit i ditt e-postmeddelande. KO:s bedömning innebär inte att KO tagit ställning till tvisten som sådan."*

Besluten innebär att även JO och KO är jäviga att hantera denna anmälan.

Sveriges allmänna domstolar har konsekvent visat vad de går för när *advokat* är svarande visavi *klient* i tvist om ansvaret för skadebringande handläggning. Vid sådan partsställning har domstolarna visat sig vara partiska och tillämpar en för *advokaten* ansvarsbefriande måttstock. Mot denna bakgrund måste civildomstolarna betraktas som olämpliga att pröva sin egen hantering.

Förvaltningsdomstolarna dömer inom det rättsområde som omfattar myndigheternas hantering av ärenden mellan myndigheter och enskilda samt i frågor om myndigheternas skötsel och förvaltning i övrigt. Regeringen och Justitiedepartementet (med Domstolsverket), har sitt säte i Stockholm. Därför är Förvaltningsdomstolarna korrekta rättsfora för detta ärende, med första instans i Stockholm.

Det hemställs om muntlig förberedelse, om möjligt inför fullsuttan rätt med nämndemän.

SAKFRAMSTÄLLAN

SAMMANFATTNING:

Överklagandet visar att Sveriges sex tusen advokater går fria från befogat ansvar då en uppdragsgivare kräver skäligt skadestånd för oaktsam eller trolös handläggning. Advokaterna ansvarsbefrias i princip alltid av domstolarna genom en förtäckt extra överseende bedömningspraxis! Att denna existerar, indikeras vid statistisk jämförelse med exempelvis Danmark, där domstolarna i liknande fall bifaller klienternas talan i sextio (60) fall av hundra, medan högst en (1) av hundra får rätt mot instämnd advokat i Sverige! Det rättsliga utfallet är så exceptionellt att det kan presumeras att oegentlig bedömning av ansvarstvister mellan advokater som svarandeparter mot klienter sker systematiskt i svenska domstolar. Detta styrks obestridligen tillika genom nedan redovisade sju praktikfall.

Sannolik orsak: Rättens makthavare i Sverige anser att officiell kritik mot rättens tjänstemän är förtroendeskadlig och därför måste undertryckas med alla medel. Man glömmer att medborgarna blir alltmer upplysta och föredrar uthållig kvalitet och rättfärdighet framför fiffel. Med nutidens multimedia blir det allt svårare att gömma undan fusk och mygel.

Varför grundlagsbrotten inte avslöjas och stävjas: Initierat fackfolk vill inte riskera sin karriär och kollegornas missaktning om man "kackar i eget bo". De flesta ser det som helt otänkbart att rättens tjänstemän kan fejka beslut för att skydda en kollega. Andra vågar inte opponera mot den enorma övermakten.

Kanske är Sverige världens enda demokrati som tillämpar systematisk särbehandling och ojämlikhet inför lagen till förmån för en specifik civil yrkesgrupp?

Förevarande ärende är på grund av den bakomliggande, oegentligt verkande metodiken mycket mer omfattande än vad denna skrivelse förmår innefatta. Överklagandet illustrerar med många exempel och rättshistorisk statistik att medvetna regelmässiga oegentligheter i domstolarna är ett sorgligt faktum. Att dessa har pågått länge har åtskilliga klagande klienter funnit. Radikala åtgärder måste vidtas omedelbart, såvida inte demokratins beslutsfattare menar att en grundlagsstridig favoriserande särbehandling av rättvisans tjänstemän är helt oundgänglig för att upprätthålla erforderlig tillit från allmänhetens sida.

A. FÖRORD

Denna ansvarstalan/stämningensansökan rör för vårt samhälle starkt oroande juridisk materia. Här beskrivs sju (7) praktikfall vari framgår att allmänna domstolar tillgriper en uppsåtligt favoriserande och ansvarsbefriande särbehandling av *advokater* i ansvarstvister visavi missnöjda *klienter*. Detta sker systematiskt och medvetet av allt att döma i avsikt att bevara de statligt auktoriserade rättstjänarnas allmänna anseende och därmed rättsväsendets i stort. Objektivt sett är de rättsliga avgörandena i angivna praktikfall och andra med liknande partsställning djupt orättfärdiga och felaktiga.

Nedan görs gällande att en orättfärdig *praxis* tillämpas av domstolarna vid bedömning av *advokaters* handläggningsansvar och att denna bedömningspraxis varit i bruk avsevärd tid, vilket framgår av rättshistorien. Enligt undertecknads undersökningar och efterlysningar under tjugo år, visar statistiken över lagakraftvunna skadeståndsmål mellan *klient och advokat*, att *klienten* fått domstolens slutgiltiga bifall i endast fyra (4) fall av *cirka* sjuhundra (700) civilmål mot *advokat* som *svarande* under de senaste sjuttio (70) åren. Även om det ackumulerade antalet 700 inte kan verifieras, så är den extremt sneda utfallsstatistiken så remarkabel att den utgör ett starkt indicium på att nedan beskrivna praktikfall inte handlar om "lapsusar", utan är exempel på att en "förlåtande" måttstock används systematiskt när svenska domstolar bedömer *advokaters* hantering av civila advokatuppdrag.

Klagandens påståenden mot bakgrund av upplevda missförhållanden betraktas oftast som otänkbara. För motverkande av tvivel har framställan gjorts övertydlig med upprepad redovisning av relevanta omständigheter och bevis samt argumentation. Praktikfallen som kronologiskt följer på varandra, innehåller vart och ett ingående beskrivningar med ofrånkomliga upprepningar av viktiga omständigheter. Vidare berörs olika aspekter kring rättsområdet jämte fördomar och förutfattade meningar som kan hindra en objektiv rannsakan av den orättfärdiga *praxis* som tillämpats i hundratals besläktade fall. Denna talan skulle varit obehövlig om Sverige varit det rakt igenom demokratiska och jämlika rätts-samhälle som alla eftersträvar. Att skilda bedömningsregler används otillbörligt har många rättssökande upplevt under åren i likartade civilmål i allmän domstol. Där skipas en orättvis och partisk "rätt" när *angiven yrkesgrupp* är *svarande* i tvistemål, vilket framgår mångfalt med flera belägg. När någon från denna yrkesgrupp är *svarande* visavi sin forna uppdragsgivare i tvist om handläggningsansvaret, kommer osvikligt en partisk bedömningspraxis till användning. Trots att några myndigheter har ett tillsynsansvar över att domstolarna handlägger sina ärenden korrekt utan metodiska fel, åtnjuter likväl sammanlagt cirka tiotusen auktoriserade *advokatfirmor* plus civilanställda *advokater* (juridiska + fysiska personer) en subjektivt partsfavoriserande bedömning. Denna är inriktad på att fria *advokaten* från ansvar när en missbelåten klient uppträder som kärke i domstol med skadeståndsanspråk föranledda av uppdragstagarens förmenta oaktsamhet/illojalitet.

Av redovisade praktikfall vid nämnd partsställning framgår tydligt att domstolarnas avgöranden är djupt orättvisa och felaktiga. Detta kan inte godtas i en demokrati. De bevis med argument som har åberopats i domstolarna redovisas vid varje ärende.

Eftersom neutrala, objektiva jurister finner det omöjligt att förstå hur domstolarna har kunnat komma fram till de orättfärdiga domsluten i nedan beskrivna fall, är det nödvändigt att tillfoga viss rättshistorik som innehåller alarmerande statistik över det rättsliga utfallet vid partställningen *klient vs advokat*. Statistiken utgör tillsammans med de orättfärdiga utslagen kraftfulla bevis för det faktum att domsluten i princip alltid är uppsåtligt partiska i den feltänkta och orättfärdiga avsikten att skydda advokaternas och domstolsväsendets anseende. I civilmål vid partställningen *klient vs advokat* tillämpas en systematiskt

ansvarsbefriande bedömningspraxis som är klart grundlagsstridig. Varför denna orättfärdiga praxis kommer till användning när en auktoriserad privatanställd *advokat* är svarande i tvistemål angående sin handläggning diskuteras.

Varför har domstolarnas rättsvidriga särbehandling inte avslöjats tidigare?

Detta beror antagligen på att den klient som är missnöjd med sin advokats handläggning vänder sig till en *annan advokat* i tron att få den odelade hjälp som Advokatsamfundet utlovar. Men enligt all erfarenhet är advokaten främst lojal mot sin kollega och samfundet, vilket även stipuleras i portalstadgan. Ingen advokat vill heller undanröja privilegiet att skyddas av domstol om hen skulle "råka" missköta ett uppdrag. Klienten kommer först i tredje eller fjärde hand, beroende på vilka pekuniära villkor som ställs i utsikt. Bland fria jurister vill knappast någon äventyra sin framtid, inte minst för möjligheten att i en framtid söka inträde i advokatsamfundet, som endast välkomnar dem som har goda relationer med advokat kåren. Journalister får ofta tips om olika missförhållanden men har sällan juridisk kunskap och vill inte isoleras av ortens advokater, som är viktiga nyhetskällor. Juristdomarna - som förutsätts vara rättvisans sista utpost, behöver inte oroa sig för att någon river i gamla civilmål. Alla vet att den icke-jurist som kväljer en dom blir både ifrågasatt och misstänkliggjord. Den som anklagar domstolarna för att kränka konstitutionen blir dessutom kraftigt motarbetad! Detta är jag själv ett levande exempel på. Undertecknad insåg dilemmat då jag för tjugofem år sedan övervägde att antingen svälja förtretet, eller studera juridik för att klara mig själv och bli *persona non grata* och bekämpas av advokat kåren om jag kritiserade missförhållandena. Samvetet valde väg. Följdenligt har jag vid lanseringen av mina tre senaste patent funnit att intresset avsomnat sedan *advokat* kopplats in av intresserade licenstagare in spe - innan ens villkoren dryftats. "Stridskassan" mot *advokaters* unika ansvarsbefrielse har därför varit tom.

För att upptäcka, analysera och bekämpa de förekommande systemfelen har följande ovanliga kombination egenskaper varit

behövliga: Starkt demokrati-, sannings- och rättspatos; Egna erfarenheter av svekfulla "rättstjänare"; Bred allmänbildning; Tålmodig och uthållig; Enveten men resonabel; Kreativ, vetgirig och analytisk; Receptiv; Ordningssinnad stilist; Optimistisk, positiv och ödmjuk; Förmåga att klara försakelser, hinder och oavlönat slit; Kollegialt och socialt oberoende; Politisk insikt i rättsväsendet; Allergisk mot maktarrogans; Lust och energi att odla flera intressen; Moraliskt och ekonomiskt stöd; Mod och civilkurage; Stor nypa självdistans och humor....

Som rättskaffens medborgare är det min plikt att påtala sakernas orättfärdiga tillstånd och den kollegiala korruptionen. Undertecknad garanterar att samtliga uppgifter i denna framställan är sanna fakta, troget baserade på befintliga domstolsinlagor och domskrifter.

B. DE RÄTTSLIGA INSIKTERNAS BAKGRUND

I rättsfallet NJA 1992 s. 403 var det tillverkande enmansbolaget Klemeco Nord AB tillsammans med ägaren Bertil Burström den tappande parten i Högsta domstolen. Tvisten ifråga gällde Klemecos skadeståndskrav mot en svensk grossist och återförsäljare (Jernmanufaktur AB) för bristande efterlevnad av sitt skriftliga åtagande att med kraft marknadsföra Klemecos patenterade infästningar för olika byggmaterial. Grossisten hade fått ensamförsäljningsrätten i Sverige förlängd i utbyte mot att man garanterade vissa inköpsvolymmer (avtalspunkten 3.1) samt relevanta försäljningsaktiviteter (punkten 5.1). Grossisten blev emellertid en tid efter avtalets undertecknande helt passiv och inköpte endast en tiondel av utlovad volym. Därför hävde Klemeco avtalet och ingav stämningsansökan till Malmö tingsrätt.

Malmö tingsrätt biföll inte Klemecos yrkande om skadestånd för utebliven försäljningsvinst, vilket däremot hovrätten till stor del gjorde. HD gav prövningstillstånd. Skrivningen i både Högsta domstolens föredragningsstryck och Dom uttryckte emellertid stor förvåning över att brottet mot aktivitetsutfästelsen i punkten 5.1 inte hade åberopats. För HD återstod därför endast att bedöma hur garantiutfästelsen i punkten 3.1 skulle tolkas. Efter HD:s dom som utföll till Klemecos nackdel bekostade försäkringsbolaget Folksam en opartisk rättsutredning angående ombudet Lena Ström's (LS) handläggning för Klemeco's räkning. Två erfarna affärsjurister i Lund jämte professorn i processrätt Lars Heuman samarbetade med utredningen, som angav att orsaken till Klemecos rättsförlust var att ombudet i Malmö TR, advokaten LS, utan anledning hade frånfällt sitt tidigare konsekventa åberopande av bevisliga brott mot avtalspunkten 5.1. Ävenså medgivet brott mot avtalspunkten 9.3 (periodiska försäljningsrapporter) hade felaktigt och överraskande frånfällits av ombudet LS - utan huvudmannens medgivande!

Undertecknad rekommenderades att kräva skadestånd av LS för vårdslös handläggning och en undermålig, icke fackmannamässig processföring. LS vägrade diskutera saken, varför rättsutredarna efter stor vanda och många påstötningar inlämnade stämningsansökan jämte kraftfull bevisning till Ängelholms tingsrätt. Av intresse är att när processen i Malmö TR inleddes, uppdagades att Klemecos tidigare hälftenägare Sven Ålander (SÅ) hade i hemlighet lierat sig med återförsäljaren Jernmanufaktur trots avtalat konkurrensförbud. Burström hade känt sig tvungen att lösa ut delägaren SÅ, som på olika fula sätt hade försökt komma över Burströms värdefulla patent.

Stämningen i Ängelholms tingsrätt 1993 angående *ombudets* ansvar för rättsförlusten i fallet NJA 1992 s. 403 utmynnade i att *ombudet, advokaten LS* friades från ansvar. Domstolen skrev (utan sakliga skäl) att LS har "*skött sitt uppdrag med omsorg och skicklighet*". Hovrätten fastställde sedan tingsrättens dom *blankt* - utan egen skrivning och utan att nämna Klemecos nya bevis, vilka hovrätten hade godkänt som relevanta på grund av den processuella kupp som LS gjorde sig skyldig till i Ängelholms tingsrätt.

Burström har vid ett halvdussin tillfällen och på olika sätt sökt berättigad omprövning i domstol och åberopat ett högeligen befogat ombuds- och advokatansvar samt gottgörelse för uppkomna ekonomiska skador. Utan framgång - hittills.

C. GRUNDER OCH RELEVANTA OMSTÄNDIGHETER I SAK (sid 7 – 30)

I nedan redovisade ärenden och praktikfall kan den normalbegåvade se att involverade svenska domstolar har dömt *subjektivt och partiskt*. Orsaken till detta rättsvidriga missförhållande avhandlas nedan efter det att praktikfallen har redovisats. I detta klagomål redovisas sex svenska rättsärenden, som vid olika tidpunkter har inletts genom stämningsansökan till olika tingsrätter varvid *advokat* har varit *svarandepart*. Klaganden redogör i vart och ett av fallen för vad som bevisligen har åberopats av rättsökanden och hur domstolarna har resonerat. Extra utmanande är att domstolarna i två av fallen felaktigt gör gällande, att Högsta domstolen i rättsfallet NJA 1992 s 403 fastställde sanktionseffekterna för ifrågavarande ensamrättsavtal i sin *helhet*. HD:s enda rättsfråga var i *verkligheten* klart och tydligt begränsad till hur *garantiklausulen i avtalspunkten 3.1* skulle tolkas, och inget annat. Ifrågavarande domstolar har dock osannfärdigt och utan saklig grund gjort gällande att HD "beslutat" att inga som helst brott mot det aktuella ensamrättsavtalet är skadeståndsgrundande – vare sig vid *culpa* eller *dolus*. HD:s uttalande i sin dom och förarbeten angående vikten av att åberopa *aktivitetsplikten* i punkten 5.1 skulle alltså enligt dessa domstolar *motsägas* av Högsta domstolen själv!? "Tack vare" dessa domstolars falska påstående har juristdomarna kunnat se till att svarandena (*advokater*) blev fullständigt ansvarsbefriade innan ens en kontradiktorisk rättegång hade inletts!

Ytterligare ett rättsärende (praktikfall nr 2) utgörs av ett klagomål till ECHR i Strasbourg. Europadomstolen godkände ärendet till prövning som gällde partisk bedömning av svenska domstolar när *advokat* är *svarande* i tvistemål mot *klient*. Med referens till praktikfall nr 1. Ärendet avgjordes av ECHR i dom 19 december 2006. Europadomstolens obligatoriska redovisning av de skäl och argument som sökanden hade åberopat, *överensstämmer emellertid inte alls* med de relevanta grunder och uppseendeväckande omständigheter som sökanden faktiskt hade åberopat! Det är tydligt att någon ECHR-tjänsteman har gallrat bort klagandens mest relevanta grunder och omständigheter. Här finns anledning att reflektera över svenska statens mer eller mindre dolda medverkan i Strasbourg och följdriktiga ansvar för de svenska juristernas göranden, vilka officiellt har utsetts av Sverige.

Anledningen till att berörda domstolar har kränkt grundläggande lagar och regler i sitt dömande är att svarandena var *advokater*. Dessa "juridiska konsulter" har nämligen av riksdagen, efter att Advokatsamfundet bildades 1887, förlänats vissa monopol i rättsstaten med myndighetsliknande uppgifter. Då statens offentliga rättstjänare av hävd betraktas som oförvitliga och därför skall behandlas därefter, blev även *advokater* föremål för samma högaktningfullt kollegiala paradigm med konsekvens att behandlas på samma värdsamma vis. Låt vara att *advokater* då liksom nu är civilt avlönade som privatanställda eller enskilda företagare med vinstintresse.

Särställningen har fått till följd att en *advokat* betraktas som en rättstjänare auktoriserad av Sveriges

riksdag. Ytterst sällan blir därför *advokaten* klandrad vid stämningsansökan från vanligt folk/företag med svensk hemvist. Någon upplysning till allmänheten om varför dessa ojämlika måttstockar och rättsprinciper tillämpas i civilmål har aldrig givits. Inte heller finns någon varning till allmänheten om det utsiktslösa i att stämma en försumlig *advokat* för utfående av skadestånd för uppkommen skada. Om sådana upplysningar hade lämnats skulle stora rättegångskostnader och tidspillan för både enskilda parter och försäkringsbolag besparas. Likaså de ofantliga kostnaderna för samhället.

D. OM BELÄGG OCH SKÅL FÖR YRKANDET (sid 8 – 30)

Anmälarer utgår från att omnämnda domar och beslut liksom tillhörande protokoll och skriftunderlag är lätt tillgängliga för förvaltningsrätten. Då bedömningsmaterialet även utgörs av en dom från Högsta domstolen jämte en dom från Europadomstolen, torde den juridiska materialet vara intressant och upplysande. Därtill förekommer ett personligt falsarium till dispensförord från chefsjuristen B Kriström på dåvarande Mekanförbundet, där det tendentiösa och utslagsgivande kompisutlåtandet varken hade diarieförts, arkiverats eller ens vidimerats av industriförbundets ledning. Inte minst domarna och inlagorna i NJA 1992:60 samt ECHR:s dom i Case number: 73 841/ 01 med akter, protokoll och dagboksblad, torde utgöra nöjaktigt underlag för analys och efterrättelse. Mycket framgår mellan raderna i offentliga texter.

Ifrågasatta praktikfall redovisas kronologiskt. Domstolarnas märkliga skrivningar och slutsatser redovisas med målbeteckningar inklusive klagandens synpunkter. Omständigheter och bevis som omnämns har åberopats i tingsrätterna, samt genomgicks och citerades muntligt under huvudförhandlingarna med stöd även av föredragningsmanus och med civila åhörare till styrkande av att åberopandena verkligen har ägt rum. Argument m m har på sedvanligt vis framförts i domstolarna även i överklagandena. Relevanta omständigheter och bevis har åberopats i alla instanser. Trogna citat har "*kursiverats*" inom citattecken. Relevanta dokument/bevis kan om så begärs, tillgängliggöras via Internet genom länkning från *understruken ord i blått* i kompletterad skrift.

E. KOMPLETTERANDE SYNPUNKTER I SAK

Domstolarnas strävan att favorisera och skydda de privatanställda advokaterna strider även mot reglerna om korruption, mannamån och jäv. Juristdomarnas tillämpning av en mörk och sedan länge använd bedömningspraxis, vars syfte är att skydda rättstjänarnas och domstolsväsendets anseende, kan måhända till nöds vara förståelig för den som helt bortser från grundläggande demokratiska värden.

Medborgaren i gemen vill säkerligen främja lag och rätt, men har säkerligen en sundare uppfattning om bästa metod. Vi "gräsrötter" anser det vida bättre att domstolarna dömer objektivt, sakligt och rättfrådigt, än att rättstjänarna i första hand beaktar rättsväsendets anseende och därför döljer tillkortakommanden, oegentligheter, ovidkommande hänsyn samt annat klandervärdt. Sanningen kommer förr eller senare fram, enligt all empiri. Man får inte gömma mera under den solkiga mattan!

Helt visst kan praxis utformas och tillämpas även vid rättsskipning, men då måste denna praxis vara rättfärdig och vetenskapligt underbyggd samt formulerad av högsta rättsinstans om lag saknas.

Objektiva jurister, som tagit del av åberopade domstolsavgöranden menar att det otillbörliga gynnandet av den part som är advokat är svårt att finna motsvarigheten till. Ansvarstvister med aktuell partställning och åtföljande partiska avgöranden kan efter många decennier ackumuleras till en fyrsiffrig summa. Lika länge har den otillbörliga bedömningspraxis funnits, vars orättvisa verkan ständigt gör sig gällande. Det ojämlika bedömnings sättet våldför sig på allas rätt till likabehandling i allmän domstol.

Advokater är knappast skyddsbehövande för att de är fattiga och lågavlönade - det är de inte. Ej heller behöver de ha hjälp för att de är i underläge i förhållande till andra yrkesutövare! Advokater har höga timarvoden och hög status. Tack vare sin yrkesvana samt kollegornas och Advokatsamfundets uppbackning är de välrustade mot vilken motpart som helst i händelse av reklamation och tvist. Den kollegiala hänsynen har enligt klienternas samlade erfarenhet högre prioritet än omtanken om klienten. Lägg därtill o-kulturen med juristdomarnas beskyddande verksamhet som tillämpas i det befängda syftet att oavsett hur klandervärd advokatens handläggning än varit, måste trovärdigheten alltid säkras och därmed domstolsväsendets anseende genom "skickliga friskrivningar".

Det finns skäl göra gällande att "haveri" har skett i domstolarnas personbesättningar, vilka missbrukat samhällets förtroende och åsidosatt sina plikter. Istället har man tillämpat en omoralisk och jämlikhetskränkande praxis, vars syfte är att hålla den synliga ytan på rättvisans funktionärer oantastlig. Även ledamöterna i Advokatsamfundet, vilka enligt sina etikregler inte får främja orätt, gör ibland orätt lika fullt – inte minst av kollegiala skäl. Genom domstolarnas och advokat kårens förhållningssätt har inte bara anmälaren och andra, utan även svenska folket åsamkats betydande kostnader under åren. För detta har anmälaren inget ansvar - såvida det inte är fel att hävda sin rätt. Att det nu yrkas ansvar och prövning i förvaltningsrätten är statens ansvar. Juristdomarna som varit partiska i strid med grundlag och domarregler är statsanställda. Att även advokat kårens etiska förhållningssätt inte alltid är som det borde vara, är delvis även statens ansvar genom sitt generöst och aningslöst utdelade advokatmonopol utan tillräckliga krav på insyn samt hållbar kvalitetskontroll värd namnet.

F. GENERELLA RÄTTSGRUNDER

Nämnda domstolar har i anmälares rättsärenden dömt partiskt, subjektivt och felaktigt genom att uppsåtligt negligera kärandens relevanta rättsgrunder, alltmedan advokatsidans argumentation har underblåsts. Detta är lätt konstaterbara fakta, som kan fastslås om man jämför åberopat juridiskt material med domsluten och domskälen samt skrivningen i Högsta domstolens dom i NJA 1992 s 403. Det är således inte fråga om misstag, alternativa uppfattningar och subtila bedömningar. Det är tydligt att domstolarna inte har efterlevt grundlagen RF 1:9 och domareden i RB 4:11 eller domarreglerna om opartiskhet, objektivitet och *alla* medborgares rätt till likabehandling. Det är *staten* som svarar för domstolarna och dess personal. Ansvar är strikt om skada uppstår till följd av personalens lagöverträdelse, regelbrott eller vårdslöshet.

I Skadeståndslagen finns regler för skadeståndsskyldighet beroende på skadans art. Enligt 2 kap SkL skall den som genom brott, uppsåt eller av vårdslöshet vållar sak- eller förmögenhetsskada ersätta skadan.

G. INTRODUKTION TILL PRAKTIKFALLEN

Det finns klara belägg för att Sveriges domstolar och juristdomare skyddar alla *advokater*, som auktoriserats av Sveriges riksdag, vid klander från forna *klienter*. Denna olagliga sed praktiseras sedan decennier genom en osund och bland chefsdomare väl inarbetad praxis. Motivet till denna hävd är sannolikt att allmänheten inte får betvivla domstolsväsendets tillförlitlighet och kompetens. I denna yrkeskår ingår olika slags rättstjänare där även *advokatkåren* ingår. Om en tingsrätt "skulle missa" och bifalla *klientens* talan överklagas domen, varpå hovrätten ändrar denna till advokatens favör. Om man noga studerar avgjorda "*advokat-mål*" finner man att domarsitsarna *alltid* letts av chefen eller ställföreträdaren för tingsrätten eller hovrätten. Den som har bestämmande inflytande säkrar att den för rättvisans anseende viktiga traditionen upprätthålls. Förevarande skadeanmälan rymmer flera skräckexempel på hur grundlagen och likabehandlingsprincipen kan kränkas vid angiven partställning.

Det fristående yrket *advokat* innehas av cirka 6 000 ledamöter, som har auktoriserats av Sveriges riksdag och därför åtnjuter statens särskilda skydd jämfört med andra civila jurister. Inofficiella undersökningar visar att färre än *en (1) ynka procent missnöjda advokat-kunder* får bifall i lagkraftvunna domar vid ansvarstalan mot försumlig advokat. Detta gäller även om klienterna biträtts av högt kvalificerade jurister och specialiserade juridikprofessorer. Självfallet finns inget lagstöd för att en viss *yrkeskår* skall åtnjuta positiv särbehandling! Sådant skall tvärtom förhindras genom att den orubbliga grundlagen alltid tillämpas, vilken föreskriver att *alla* medborgare oavsett yrke, samhällsställning, etnicitet, kön, ålder etc. skall behandlas jämlikt av samtliga Sveriges myndigheter.

Flera rättsansökningar har gjorts till vederbörliga rättsinstanser mot inblandade advokater jämte

resningsansökningar angående juristdomarnas orättfärdiga avgöranden. Orsaken till att rättsansökningarna blivit många är en följd av att domstolsjurister och advokater har samverkat i många återkommande oredliga domar och domskäl. Rådande "fulpraxis" med sitt feltänkta motiv är fast cementerad i Sverige sedan många år. Vidare har rättegångarna förhalats när så ansetts lämpligt, samt har metoden *fokusförskjutning* tillämpats för att försvåra för klientsidan genom ovidkommande synpunkter. Det är illavarslande att rättvisa inte har skipats i en enda av de många välgrundade ansökningarna.

H. DET BÖRjade I MALMÖ TINGSRÄTT (Rättsfallet NJA 1992:60)

Klemeco Nord AB tillverkade delägaren Burströms patenterade bygginfästningar (en dynamiskt verkande stålspik med inregistrerat varumärke *KLEMÍT*) och försålde sortimentet de första åren till olika sälj företag och grossister i Norden. Klemeco hävde efter två år den formlösa ensamrätten till Jernmanufaktur AB, som sedan 1982 marknadsförde Klemit-produkterna i Sverige. Jernmanufaktur ville absolut behålla försäljningsrätten och utlovade därför garanterade inköp från Klemeco av skriftligt bestämda årsvolymer samt enligt en uttrycklig arbets-, aktivitets- och informationsplikt genomföra kraftfull marknadsföring. Skriftligt avtal träffades, men efter ett halvår visade det sig att Jernmanufaktur var helt passivt och endast hade uppfyllt inköps- och vidareförsäljningsåtagandet till en ynka tiondel av utlovad inköpsvolym. Detta trots att byggkonjunkturen ökade kraftigt, flera säljare hade anställts och internationella byggmaterialtillverkare som Siporex AB, Ytong AB, Lohja Oy och Norsk Leca A/S rekommenderade Klemit-produkten i sina datablad och testrapporter som den överlägset bästa infästningen på marknaden för porösa byggnadsmaterial av sten och hårdbränd lera (Lecablock).

Med hjälp av advokaten Lena Ström (LS) hävde Klemeco avtalet med Jernmanufaktur och krävde ersättning för intäktsbortfallet. Ombudet Ström (LS) åberopade tre avtalsbrott både i *hävningssförklaringen* och i sin *stämningssökning* till Malmö tingsrätt, liksom i all efterföljande korrespondens. Tre år senare vid huvudförhandlingens inledning i Malmö tingsrätt frånföll LS utan huvudmannens hörande och medgivande, två av dessa rättsgrunder. Tingsrätten ogillade Klemeco's skadeståndstalan. Hovrätten däremot utdömde skadestånd till Klemeco, sedan Burström i sitt vittnesmål varit noga med att framhålla ensamrättsavtalets seriösa mening, nämligen att Klemeco skulle försättas i ett långt bättre läge än i tidigare muntlig överenskommelse. Högsta domstolen befriade dock slutligen Jernmanufaktur från - skadeståndsansvar. HD pekade i sin dom på att den icke åberopade arbetsplikten i pkt 5.1 hade en särskilt viktig betydelse (detta framgår ännu tydligare av HD-trycket). Brotten mot arbets- och informationsplikten i avtalsklausulerna 5.1 och 9.3 hade dock, i strid med de instruktioner LS fått av huvudmannens ställföreträdare Burström, undanröjts av advokaten LS *egenmäktigt* av sannolikt *illojala*

skäl.

Orsaken till advokatens agerande synes emana från det faktum att Klemecos tidigare hälftenägare fastighetsmagnaten S Ålander hade köpts ut av Burström, då Ålander med kriminella metoder hade försökt komma över Burströms eftertraktade patent. Efter detta lerede sig Ålander i lönndom med Jernmanufaktur AB, trots sitt avtalade treåriga konkurrensförbud gentemot Burström/Klemeco! Dessa omständigheter vägrade advokaten Lena Ström att föra in som tolkningsdatum i processen med påståendet att det var ovidkommande. Detta var obegripligt för Burström då, men begripligt numera.

I. UTREDNING OM PROCESSOMBUDET ADVOKATEN LS HANDLÄGGNING I MALMÖ TINGSRÄTT

Efter HD:s dom enligt NJA 1992:60 beställdes en opartisk rättsutredning angående advokaten Lena Ström's (LS) handläggning som ombud för Klemeco i Malmö tingsrätt i tvisten mot Jernmanufaktur.

Den avancerade rättsutredningen utfördes för Klemeco Nord AB:s räkning av advokaterna Sven Jernryd och Ulf Jönsson i Lund på uppdrag av försäkringsbolaget Folksam's rättsavdelning i Malmö.

Rättsutlåtandet utmynnade i att LS ansågs ha misskött Klemecos uppdrag genom att inte slutligt åberopa två bevisbara och relevanta avtalsbrott, alternativt hade återkallat sådant åberopande. Därutöver hade LS underlåtit att åberopa den korrespondens som visade Klemecos villkor för ett fortsatt samarbete med Jernmanufaktur. Rättsutredarna ansåg LS vara skadeståndsskyldig genom "sannolik vårdslöshet". För säkerhets skull rådgjorde utredarna med Lars Heuman - professor i processrätt vid Juridicum SU och författare till boken "*Advokatens rättsutredningar – metod och ansvar*". Heuman instämde i allt.

Jernryd tog emellertid otillbörliga hänsyn till sin kollega LS, som var ledamot i Advokatsamfundets huvudstyrelse (och sades vara påtänkt som samfundets nya generalsekreterare!). Vid utredningsarbetet vägrade Jernryd nämligen inkludera det faktum att LS även brutit grovt både mot den med huvudmannen överenskomna åberops-strategin samt även desinformerat och vilsefört Klemecos ställföreträdare angående vad som *verkligen* skulle åberopas i huvudförhandlingen i Malmö tingsrätt mot Jernmanufaktur.

Om Ströms uppdragssveket och tvetalan hade åberopats, skulle LS enligt gällande rätt fått bevisbördan för hennes påstående att avvikelserna från uppdraget inte hade inverkat menligt på Klemecos rättsliga utfall. Burströms begäran att anföra sveket och vilseförandet avslogs av Jernryd. Den yngre advokaten Ulf Jönsson undslapp sig i ett telefonsamtal med Burström: "*Det här ärendet (mot Lena Ström) är en mycket besvärlig balansgång*". På min följdfråga upprepade Jönsson: "*Detta är en besvärlig balansgång*".

När rättsutredningen efter några månader var klar överlämnades den till advokatkollegan Ström.

Först därefter fick beställarna Folksam och Bertil Burström ta del av den. Den ansvarige rättsutredaren

Sven Jernryd förklarade denna märkliga ordning ungefär så här: *”Självklart får du skadestånd. Men vi advokater vill inte se sådana här saker i domstol. Lena Ström måste få chansen att använda sin försäkring och förlikas.”* Då Ström vägrade att ens diskutera saken försökte Jernryd övertala mig att utse Lars Heuman till opartisk skiljedomare, förutsatt att även Lena Ström skulle gå med på det. Jag tyckte detta lät konstigt och avböjde ytterligare en utredning. Jernryds rättsutredning ingavs till Ängelholms tingsrätt.

RÄTTSFALL SOM VISAR SUBJEKTIV FAVORISERING AV ADVOKATER SOM SVARANDE

PRAKTIKFALL Nr 1. - *”Sviklig och icke fackmannamässig processföring av advokat”*

Stämningsansökan till Ängelholms tingsrätt med skadeståndsyrkande mot advokaten Lena Ström (LS) för vårdslös/illojal processföring som ombud för Klemeco Nord AB i Malmö TR.

LS vägrade tala med rättsutredarna vars slutsats var *”sannolikt vårdslös processföring”*. Att advokatkollegan Jernryd inte ville nämna alternativet *”Sannolikt illojalt ombudskap”* följde advokatsamfundets regel: *”Kritik mot kollega skall vara måttfull”*. LS vägrade förlikas. Samtalen fördes därför med LS’s försäkringsbolag Wasa, som vitsordade skadan och ansvaret (enligt Jernryd) men var bundet av försäkringstagaren LS’ bestridande. Återstod därför att ta ärendet till domstol.

Klemecos nya ombud Jernryd förhalade dock rättegången tillsammans med motpartsombudet advokaten Lars Laurin. Det fanns ett akut konkurshot mot Klemeco. Jernryd rådde ägaren Burström att låta Klemeco gå i konkurs och sedan köpa talerätten av konkursboet. Burström insåg risken att bulvaner till LS skulle bjuda över och betalade därför under stora uppoffringar Klemecos fordringsägare och undanröjde konkurshotet.

Vid tredje förberedelsen i Ängelholms TR retirerade Jernryd helt från sina slutsatser i rättsutredningen. Den ekonomiskt barskrapade Burström nödgades entlediga Jernryd och efter erforderliga snabbstudier i tillämplig juridik fullfölja målet ensam på basis av rättsutredningen och inlämnad stämningsansökan samt skriftliga bevis.

Att Klemecos ombud LS i Malmö TR under den tre-åriga rättegången *verkligt* åberopade Jernmanufaktur’s brott mot tre avtalsklausuler är belagt genom LS’s hävningsförklaring av avtalet; stämningsansökan jämte *bevisuppgiften* samt ett tiotal inlagor under rättegångens skriftliga del (*se Malmö TR’s akt*). Åberopandet av dessa tre avtalsbrott var i hög grad relevant, vilket även Högsta domstolen bekräftade sex år senare i NJA-fallet. Klemecos vittnen hördes, där bland annat Jernmanufakturs före detta säljare Sören Nyberg berättade att Jernmanufakturs VD under våren 1986 hade beordrat all personal att ligga lågt med Klemecos produkter och endast fullfölja redan tagna order. Av domen i

Malmö tingsrätt framgår att LS *slutligen inte* åberopade två av dessa avtalsbrott. "Startsignalen" till Ströms återkallande kom från motpartens ombud som en *ordningsfråga*. Burström är övertygad om att detta orkestrerades av tidigare delägaren i Klemeco Nord AB, Sven Ålander, som i lönnedom arbetade med Jernmanufaktur sedan han hade misslyckats komma över Burströms patent.

Talan i Ängelholms Tingsrätt i mål T 341/93 åren 1993 – 1996 mot LS för handläggningen av Klemecos ärende T 3178–86 vid Malmö tingsrätt 1986 – 1989 utmynnade i Dom DT 71. Domslutet blev djupt orättfärdigt men *självmarkerande* och *avslöjande*. Mot bakgrund av de många anmärkningsvärda omständigheter som hade åberopats mot LS, är tingsrättens sammanfattning anmärkningsvärd:

"Tingsrätten finner sålunda att Lena Ström inte i något av de av Klemeco angivna avseendena varit försumlig då hon förberett och utfört Klemecos talan i tvisten mot Jernmanufaktur. Tvärtom ger utredningen belägg för att hon skött sitt uppdrag med omsorg och skicklighet. Käromålet kan därför inte vinna bifall."

Anmälarens primära kritik:

Tingsrättens dom visar även mellan raderna att Klemeco inte fick en rättvis rättegång. *Ingen oberoende jurist kan förstå hur juristdomarna kunde berömma LS mot följande bakgrund:*

- LS inkallade flera vittnen, men innan de hördes huvudförhandlingens andra dag, återkallade hon första förhandlingsdagens inledning, åberopandet av de avtalsbrott som vittnena skulle styrka!
- LS genomförde flera tids-, kostnads- och resurskrävande vittnesförhör till styrkande av avtalsbrott som hon slutligen *inte* åberopades! Detta är *rättegångsmissbruk* enligt Rättegångsbalken.
- LS avvek utan lov från den med Klemecos ställföreträdare avtalade processtrategin!
- LS felinformerade och vilseförde huvudmannen under hela förberedelsen genom att i dussintals skrifter göra gällande tre (3) avtalsbrott, vilket LS likväl inte fullföljde vid huvudförhandlingen!
- LS försummade att åberopa brevväxlingen med motparten, vilken belyste Klemecos grundvillkor för en fortsatt ensamrätt!
- LS satsade på "ett enda kort" – tolkning av en mångtydig avtalsklausul (pkt 3.1)!
- LS förkastade de styrkta brotten mot de två arbets- och informationsförpliktande avtalsklausulerna trots att dessa visade att Jernmanufaktur varit uppsåtligt grovt passiv!
- LS försummade sin skyldighet att undersöka rättsläget och eventuellt liknande avtal och missade därför standardavtalet EÅ 85, vilket var vanligt i branschen som målsättningsavtal.
- LS försummade därför att påvisa *skillnaden* mellan ett *målsättningsavtal* (EÅ 85) och det specialskrivna *garantiavtalet* som avsågs ge Klemeco en köp-garanti.

Tingsrättens dom är osaklig och oriktig till svarandens (LS) fullständigt oförtjänta förmån.

Det fanns all anledning att överklaga tingsrättens våldtäkt på rättvisan. Burström blev uppringd av

professorn Lars Heuman med denna uppmaning följt av: *”Tingsrätten har dömt fel!”*. Problemet var att Burströms supporterskara hade minskat, vilket nog var ett syfte med rättens absurda beröm.

Domen överklagades till Hovrätten över Skåne och Blekinge, som efter Burströms nya argumentation tillät ytterligare bevisning. Skälet var att LS hade genomfört en processuell kupp någon dag innan huvudförhandlingen i Ängelholm. Först *efter* tingsrättens huvudförhandling fann nämligen Burström i sin post en 28-sidig inlägga som LS *personligen* hade delgivit var och en av tingsrättens ledamöter! Inlagan innehöll dock flera motsägelser. Dessa styrkte Klemecos påstående att LS aldrig hade anfört som processmaterial något av de brev Klemeco och Jernmanufaktur hade utväxlat, vilka belyste grundvillkoren för fortsatt samarbete. I kuppinlagan från LS framgår att LS *inte* kände till att Klemeco hade ingivit ett betalningsföreläggande mot Jernmanufaktur. Detta nämndes i ett av breven, som LS påstod ha läst upp i Malmö tingsrätt! Vilket alltså skriftligt motbevisades av henne själv! För att säkerställa att hovrätten fick del av Klemecos relevanta material under huvudförhandlingen använde Burström ett *manus* för sakframställan, yrkande, grunder, bevisgenomgång samt plädering. Denna skrift överlämnades till både rätten och motparten vid huvudförhandlingens inledning.

Hovrätten lovade på kändens begäran att beakta den nya bevisningen och att även skriva självständiga domskäl. Rättegången i hovrätten pågick i tre år, efter att ha påskyndats av JK efter anmälan av Burström. Efter två dagars huvudförhandling meddelades Hovrättens Dom DT 4231 den 4 november 1999 i mål T 170/96. Domen var ”blank” utan egna domskäl och utan någon redovisning/bedömning av Klemecos nya bevis! Ordföranden svek skändligen sina tydliga löften till klaganden!

Anmälares primära kritik mot hovrättens dom:

- . Hovrätten gav trots Klemecos uttryckliga begäran och sakens betydelse för Klemeco och bolagets ställföreträdare en blank dom utan egna domskäl.
- Hovrätten omnämnde varken de bevis som Klemeco tillåtit tillföra eller den verkan bevisen avsågs ha. Att i en dom inte omnämna nya relevanta bevis, som godkänts i god ordning strider mot Europadomstolens föreskrift om att en dom skall vara begriplig och rättvis. Bristen utgör rättegångsfel.
- Domarsitsens ordförande var blivande hovrättspresidenten L-O Engström, trots att denne hade fått kritik av JK på grund av hans senfärdiga förberedelser och att hovrätten endast overlade om ärendets handläggning med motparten – advokatsidan. Engström medgav *”måhända dubiös handläggning”*. Två tillförordnade hovrättsassessorer flankerade tillsammans med ett påtagligt ointresserat yngre hovrättsråd. Att mot ordföranden åberopa jäv var gagnlöst då hovrättens övriga personal var på studieresa och mer tidsförhållning låg i farans riktning.
- Än en gång besannades tesen om att det kan presumeras att advokater som är svarande i civilmål

skyddas från ansvarsgenombrott med alla till buds stående medel av juristdomarna.

Ansökan om prövningstillstånd ingavs till **Högsta domstolen** den 1 december 1999, med skriftligt förord av juridikprofessor em i straff- och processrätt Hans Klette, Lund, samt från ordföranden Sune Hilstad i Svenska Uppfinnareföreningen, Stockholm. Det påpekades att rättvisan *måste* fungera oberoende av sak och partsställning samt att HD-prejudikat saknas om advokatansvaret ända sedan 1949. Som vanligt tillbakavisade HD begärd prövningsdispens utan motivering. Högsta domstolens avvisningsbeslut i mål T 5039–99 meddelades nästan ett år senare den 19 oktober 2000.

Anmälarens mening:

Domstolarna har gjort en ovederhäftig bedömning av anförda omständigheter. Juristdomarna gav ett fullständigt ogrundat beröm till ett illojalt ombud. Juristdomarna borde förklara följande:

- Förtjänade advokaten LS verkligen beröm för att under en längre tid ha misslett sin huvudman om vad processföringen i själva verket skulle innehålla?
- Var LS *berömvärd* för att hon i "lönndom" frångick sin med huvudmannen överenskomna processtrategi och försvagade talan kraftigt?
- Var det berömvärt att LS gjorde sig skyldig till rättegångsmisbruk genom att inkalla och förhöra flera vittnen om avtalsbrott och rättsgrunder, som hon dessförinnan hade undanröjt och därmed även gjort bevisningen betydelselös?
- Hur kan domstolarna anse det *lovvärt* att ombudet LS endast åberopade brott mot en enda avtalsklausul, som bevisligen var motstridig i förhållande till en annan klausul?
- Varför negligerade domstolarna att Högsta domstolen i NJA 1992:60 framhöll vikten av arbets- och informationsplikten i pkt 5.1? Klemeco förfogade ju över riklig bevisning som LS *redan från början* hade åberopat i Jernmanufaktur-målet. Detta erinrades om i målet mot LS!
- Var det *etiskt* att Ström först efter tre års utevaro från tre förberedande förhandlingar delgav var och en av juristdomarna någon dag innan huvudförhandlingen i Ängelholm en 28-sidig skrivelse? Var det måhända snyggt att sända handlingarna till Burström via ytpost, så att Klemeco inte fick del av materialet förrän på kvällen första huvudförhandlingsdagen?

Endast i en upp-och-ned-vänd-värld kan LS' djupt klandervärda handläggning i Malmö kallas *berömvärd!* Ingen borde behöva uppleva att en tvist mot en så inkorrekt advokat behandlas på ett så oredligt, subjektivt och orättfärdigt sätt som anmälaren tvangs uppleva!

HÄNFÖRLIGA LAGAR OCH REGLER:

Regeringsformen 1 kap. 2 § "Den offentliga makten skall utövas med respekt för alla människors lika värde och för den enskilda människans frihet och värdighet... ... Det allmänna skall motverka diskriminering av människor på grund av kön, hudfärg,

nationellt eller etniskt ursprung, språklig och religiös tillhörighet, funktionshinder, sexuell läggning, ålder eller annan omständighet som gäller den enskilde som person."

RF 1 kap. 9 §: *"Domstolar samt förvaltningsmyndigheter och andra som fullgör uppgifter inom den offentliga förvaltningen skall i sin verksamhet beakta allas likhet inför lagen samt iakttaga saklighet och opartiskhet."*

Samhällsnyttig erinran: Det blir problem när kontrollen av statliga bidrag och EU-bidrag etc. missköts av myndigheterna. Fiffelare och kriminella tillförs därigenom stora summor svarta pengar som kan användas samhällsskadligt för att åstadkomma att rättvisan fallerar så att hederliga personer drabbas, alltmedan mindre nogräknade individer gynnas och går fria.

PRAKTIKFALL Nr 2. *"Domare i ECHR fick en föredragning som saknade klagandens viktigaste rättsgrunder."*
(*Dessa hade gallrats bort av någon - med intresse i saken?*).

De tre domstolarnas avgöranden överklagades till Europadomstolen i Strasbourg. Upptogs.

Neutrala jurister hävdar att Klemeco absolut inte fick en rättvis rättegång i Ängelholms tingsrätt och överinstanser. Fallet anmäldes till Europadomstolen 3 april 2001; ECHR-mål nr 73 841/01. Undertecknad ville *även* ha ändring på det förhållandet att den svenska rättskulturen i praktiken är ojämlig, eftersom Sveriges domstolar tillämpar positiv särbehandling av *advokater* när misskötta klienter utkräver ansvar i domstol. När det gäller *uppdragstagarens* handläggning och ansvar används olika måttstockar beroende på vem som är svarande – mycket tillåtande om det är en auktoriserad *advokat* eller mycket krävande om det är annan yrkesutövare som är svarande.

Klemeco anförde i klagomålet till ECHR alla argument, bevis och omständigheter som framgår av praktikfallet 1. Vidare åberopades ett ackumulerat skadeståndskrav som baserades på yrkandena i de svenska domstolarna. I synnerhet informerades ECHR om att i stort sett *samtliga advokater* som krävs på skadestånd för vårdslös/oaktsam/illojal handläggning fredas av Sveriges domstolar sedan åtskilliga decennier enligt civila undersökningar jämte andras hundrafalt beprövade erfarenheter. Varken någon jurist eller annan kompetens har hitintills kunnat lägga fram något motbevis på att undertecknad har fel. Anmälningar av skilda slag till ECHR som ännu inte avgjorts räknas i femsiffriga tal. Därför är det mycket svårt att få prövningstillstånd i ECHR. Än högre är tröskeln för dem som inte har råd att anlita professionella ombud. Burström nödgades av kostnadsskäl och efter ytterligare juridiska studier att själv utforma skrivelserna och ensam företräda sitt bolag i "Case of Klemeco Nord AB vs Sweden". Ärendet upptogs tacknämligt som "**Admissible**" den 14 juni 2005. Skriftväxlingen skedde därefter på engelska. Klemecos slutliga inlägga ingavs med biträde av Gunvor Wallin, professor emerita i civilrätt. Europadomstolen meddelade dom 19 dec 2006. ECHR fann att Sverige *endast* brutit mot Artikel 6 i det avseendet att Klemeco's rättegång inte hade fullgjorts inom *skälig tid* (7 år). Domstolarnas handläggning och olika

beslut ansågs däremot inte klandervärda!? De svenska domstolarnas bedömning fick förvånansvärt nog godkänt! Till detta finns dock en obehaglig förklaring.

Den som vet vad som åberopades och sedan läser domen finner förklaringen: *Anmälarens viktigaste grunder och argument hade gallrats bort* av någon handläggare innan domarkollegiet satte sig ner för att döma i ärendet! Detta framgår tydligt om man läser domskriften mot bakgrund av allt anmärkningsvärt som åberopades! Det är tydligt att domstolens ledamöter i Strasbourg inte fick en korrekt föredragning innan domslutet togs! Det framgår nämligen av domskriften att endast *en marginell omständighet* hade åberopats av Klemeco! Här syns inte ett spår av klagandens anmärkning att advokaten LS inte borde ha fått *beröm* av tingsrätten i Ängelholm, då hon ju *utan lov hade undanfört* åberopandet av två relevanta avtalsbrott och alltså inte garderade sin talan med flera alternativa grunder som är regel nr 1A i varje advokats grundutbildning!

Av alla inlagor och bevis till ECHR framgår fullständigt klart att de svenska domstolarna hade dömt partiskt och orättfärdigt till advokaten LS förmån. Alltså helt i linje med den orättfärdiga bedömningspraxis som tillämpas i Sverige för att ge sken av att alla rättstjänare i Sverige är fullständigt tillförlitliga och obefläckade. Men det är ju klart att om någon svensk domare eller tjänsteman i Strasbourg sätter sig ned och gallrar bort i stort sett alla anmärkningsvärda omständigheter, så kommer knappast den inkallade domarnämnden i ECHR att kunna döma korrekt och riktigt!

Man bör kunna utgå från att ECHR lever upp till sina egna påbud om att alltid redogöra för de grunder och bevis som anförts av parterna, så att eftervärlden kan avgöra om en rättvis rättegång förekommit eller ej. Att döma av redovisningen av vilka åberopanden klaganden anført framgår det tydligt att ECHR's dom är felaktig och oriktig - Det viktigaste i Klemecos material har tagits bort och inte varit uppe till bedömning!

Se här ett relevant utdrag på sid 2 i ECHR's dom i mål 73841/01 om vad ECHR påstod ha **åberopats**:

"THE FACTS - 1. THE CIRCUMSTANCES OF THE CASE"

*"... 7. On 7 June 1993 the applicant company sued A. before the District Court of Ängelholm, claiming that she (advokat Lena Ström) had been negligent while representing it before the District Court and the Court of Appeal. **In particular, she (advokat Lena Ström) had failed to invoke a standard contract ("EÅ 85") as a ground for their claim.**"*

Markeringen i **fetstil** visar motsatsvis att de mest relevanta skälen till att ombudet A. (advokaten Lena Ström) borde ha dömts till ansvar i svensk domstol *har gallrats bort* och *inte* bedömdes av ECHR! Klemecos grunder marginaliserades genom att gömmas!

Med stöd av Artikel 43 fanns skäl att överklaga ECHR's orättfärdiga dom till **The Grand Chamber**.

En viktig rättsfråga var tillika: Är den svenska hovrättens *blanka* fastställelse av tingsrättens dom utan synligt beaktande av nytillkomna bevis och argument *verkligen* att anse som en *rättssäker överprövning* i

enlighet med Artikel 6, som stipulerar en rättvis rättegång i betydelsen *objektiv* bedömning?

Överklagandet insändes 19 mars 2007. ECHR's *kortfattade avvisningsbeslut* meddelades med vändande post 22 mars 2007. Beklagligtvis saknar ECHR appellorgan eller resningsinstitut.

Anmälarens synpunkter:

En trovärdig dom måste enligt reglerna redovisa sakens bakgrund och parternas åberopanden och grunder – öppet och korrekt. I ECHR's dom redovisas *inte de tre allvarligaste* brister som Klemeco anförde till ECHR angående rättsprocessen i Ängelholms TR med överinstanser, där grunderna mot advokat LS negligerades av den svenska "rättvisan" av *partiska* skäl enligt hävdvunnen bedömningspraxis. De i klagomålet anförda egendomligheterna visar att Klemeco inte fick en rättvis rättegång i Sverige. Sorgligt nog gjordes inte heller någon korrekt handläggning i **ECHR**, då avslöjande sakomständigheter lyftes undan av någon i Strasbourg! Gjordes detta för att bibehålla värnet om *advokater* i svenska domstolar i tvister mot enskilda klienter?

Det är bedrövt att *även* ECHR's sakredovisning och dom är oredlig och orättfärdig. ECHR har genom någons otillbörliga manipulation fått möjligheten att fria Sverige från ansvar. Är det någon domare med advokatbakgrund på ECHR's 2: a avdelning som har mörkat Klemecos huvudgrunder i föredragningen inför ECHR för att bevara de svenska advokaternas förmåner/anseende?

Bakgrundsredovisningen i ECHR:s dom är skriven som om det endast fanns ett enda marginellt skäl att anföra mot bedömningen av Klemecos talan inför svenska domstolsväsendet. Då dylikt fiffel även kan ske framgent, är det beklagligt att Europarådet inte tillsatt någon kontrollinstans där ECHR's domar och beslut kan kvalitetssäkras.

Sverige ingår i den Europeiska Kommissionen för de mänskliga rättigheterna och friheterna. Europakonventionen är införlivad i Sverige och överordnad lag sedan 1995. Därför borde Sverige ha intresse av att Europadomstolen fungerar klanderfritt.

Noteringar av intresse i anslutning till ECHR-domstolen:

I Europadomstolen representeras varje medlemsland av minst en inhemsk domare med nio års tjänstgöringstid. Åren 2003 till 2012 var före detta advokaten Elisabet Fura domare i ECHR. Fura var *Advokatsamfundets ordförande* åren 1999–2001.

Enligt skriftligt beslut 25 nov 2003 i mål nr 11071 /03 avvisade den jäviga domaren Elisabet Fura en anmälan till ECHR från Toftö AB/L-E Johansson om att svenska domstolar hade dömt fel och synes favorisera *advokater* i civila tvistemål (ombud: jur kand Siv Westerberg, med bred erfarenhet som framgångsrikt ombud i Europadomstolen). Det är anmärkningsvärt att Elisabet Fura struntade i sitt uppenbara jäv och inte bad någon annan domare ersätta henne! Som förutvarande *advokat* och ordförande i Advokatsamfundet hade Fura egna intressen i ärendet! Nämnas bör att domaren Fura var

verksam vid ECHR's avdelning 2, där Klemeco-saken bevisligen har manipulerats och gallrats *innan* domstolen sammanträdde om huruvida *advokater* skyddas av svenska domstolar i civilmål.

Ingen europeisk medborgare skall behöva tåla att en rättsökande behandlas orättvist av de nationella domstolarna och än mindre av den förment kvalitetssäkrande Europadomstolen!

SVERIGES GRUNDLAG INNEFATTAR ÄVEN DOMAREDEN ENL. RB 4:11, SOM EN DOMARE MÅSTE GÅ ED PÅ ATT EFTERLEVA:

"Jag N.N. lovar och försäkrar på heder och samvete, att jag vill och skall efter mitt bästa förstånd och samvete i alla domar rätt göra, ej mindre den fattige än den rike, och döma efter Sveriges lag och laga stadgar; aldrig lag vränga eller orätt främja för släktskap, svågarskap, vänskap, avund, illvilja eller räddhåga, ej heller för mutor och gåvor eller annan orsak, under vad sken det vara må; ej den saker göra, som saklös är, eller den saklös, som saker är. Jag skall varken förr, än domen avsäges, eller sedan uppenbara dem, som till rätta gå, eller andra de rådslag rätten inom stängda dörrar håller. Detta allt vill och skall jag som en ärlig och uppriktig domare troget hålla." (För domare i Europadomstolen finns liknade regler)

Olaus Petris domarregler, citat ur verserna 1–43, vilka fortfarande är i bruk för envar domares efterrättelse.

Likhet inför lagen är en viktig faktor i domareden; en domare skall *"inte lag vränga eller orätt främja, inte taga mutor och gåvor och respektera tystnadsplikten."* Domarreglerna betonar särskilt vikten av att behandla alla rättvist.

PRAKTIKFALL Nr 3. *"Advokat var trolös och sviklig samt vilseförde sin huvudman genom desinformation"*

Ny talan i Ängelholms TR mot advokaten L Ström – nu angående ansvar för *trolöshet och vilseförande* av huvudman samt *svek* mot avtalat uppdrag i mål T 3178–86 i Malmö tingsrätt

Ströms (LS) trolöshet mot sin uppdragsgivare Klemeco Nord AB/Bertil Burström och sin vilseledande desinformation till denne, undertrycktes medvetet av advokatkollegorna Jernryd och Jönsson i sin rättsutredning angående processföringen i Malmö tingsrätt (se rättsfallet NJA 1992:60).

En klient som kan styrka att hans advokat inte bara har *vilselett* honom fortlöpande men även *avvikit från sitt uppdrag*, förfogar över en stark grund i en ansvarsvist mot advokaten. Klemecos nya ombud Jernryd anförde likväl inte dessa omständigheter i stämningsansökan mot LS, oaktat Burströms begäran. Detta visar hur allvarligt advokatkåren såg på Klemecos ansvarstalan mot Ström, som då var tongivande ledamot i Sveriges Advokatsamfund och tilltänkt generalsekreterare.

Burström nödgades till slut entlediga Jernryd då denne fortsatte ta otillbörliga hänsyn till sin kollega LS. Utan pengar och juridiskt biträde, saknade Klemeco förmåga att kräva förskjutning av bevisbördan till LS, på den logiskt klara grunden att hon självsvåldigt hade avvikit från sitt uppdrag och fört Klemeco bakom ljuset. Som tillgängligt lagstöd kan nämnas HB 18:1–4, samt sedvanlig naturrätt. LS gjorde gällande att hennes handläggning inte hade inverkat på tvistens utfall för Klemeco i Malmö TR och slutligen i HD och borde därför haft bevisbördan för sitt påstående.

Burström framhöll för Ängelholms TR att situationen med de allvarliga bristerna i Jernryds stämnings-

ansökan inte var huvudmannens ansvar utan måste anses ursäktlig. Uppgiften om LS' vilseledande och ombudet LS' avvikelse från sitt överenskomna uppdrag hade envetet motarbetats och avfärdats av ombudet Jernryd. Dessutom var käranden utblottad efter advokaternas tidsförhaling i ett tidigare skede. Det fanns därför ingen möjlighet att anlita juridiskt biträde. Ängelholms TR beslöt dock avvisa åberopandet av nya relevanta omständigheter den 28 nov 2001 i Mål T 4003–01 med hänvisning till *res judicata*.

Utslaget överklagades till **hovrätten** med hänvisning till att f.d. ombudet Jernryd hade vägrat tillmötesgå Klemecos begäran att mot advokatkollegan LS åberopa brott mot uppdragsavtalet och vilseledande av huvudman. Utan att avvakta tingsrättens dom i praktikfall nr 1 hade Jernryd även tömt Klemecos rättsskydd till sista krona hos försäkringsbolaget Folksam.

Hovrätten i Malmö beslutade 2002-02-15 om avvisning i mål Ö 3191–01

Ansökan om prövningsdispens gjordes till **Högsta domstolen** den 27 mars 2002.

Rättegångshinder genom *res judicata* borde endast vara tillämplig om man INTE beaktar de skäliga förklaringar och ursäkter som klaganden anförde. Klemecos talan borde ha prövats med tanke på att ombudet Jernryd inte gjorde vad han enligt sina etikregler var förpliktad att göra i målet mot Ström. Denna brist kunde inte repareras. Orsaken till advokaten Jernryds vägran att tillmötesgå Burströms begäran och att han underlät sina etiska plikter var säkerligen att motparten Ström var en inflytelserik kollega i Advokatsamfundet.

Ingen uppdragsgivare skall behöva tåla att en *advokat* sätter värnet om sin egen yrkeskår och sina kollegor före lojaliteten och omsorgen om huvudmannen. Ingen skall heller behöva uppleva att juristdomare inte kan skilja på sak och person utan tar parti för befryndade advokater, som förtjänar allvarlig kritik. **HD avvisade ansökan** 2 maj 2002 (mål Ö 1362–02).

PRAKTIKFALL Nr 4.

RESNINGANSÖKAN nr 1 till Högsta domstolen 25/9 2002 i anledning av NJA 1992 s 403.

Resning begärdes hos Högsta Domstolen i målet mellan Klemeco Nord AB och Jernmanufaktur AB (rättsfallet NJA 1992:60). Rättsgrund: Advokaten L Ström (LS) hade som kärandens ombud avvikit från avtalat uppdrag och desinformerat sin huvudman genom att i huvudförhandlingen i Malmö TR utan lov frånfalla två skriftligt kommunicerade avtalsbrott och endast åberopa *en enda* grund, som till skillnad från de två andra saknade *entydig* rättskraft. LS hade under den treåriga rättegången i ett dussintal inlagor bekräftat att *tre* rättsgrunder åberopades, vilket överensstämde med kärandens uppdrag. Risker för motsatsvis tolkning av enbart den tvetydiga avtalspunkten 3.1 var uppenbar för en jurist. Klemeco

drabbades av en ekonomiskt förödande rättsförlust. Om LS hade varit lojal och etisk utan att *vilseföra* sin huvudman och *undanröja* åberopandet av de allvarligaste avtalsbrotten, och inte satt tillhörande bevis och vittnesmål ur funktion, hade Klemecos skadeståndstalan mot Jernmanufaktur med all sannolikhet blivit framgångsrik.

Motpartens ombud advokaten Bengt Sjövall har i efterhand berättat för advokaten Sven Jernryd att hans uppdragsgivare Jernmanufaktur hade bett honom fråga Klemecos ombud LS redan vid huvudförhandlingens inledning i Malmö TR om alla tre rättsgrunder verkligen åberopades och inte endast "garantiklausulen" pkt 3.1. Klemecos ombud LS hade genast svarat ungefärligen: "Det är punkt 3.1 som åberopas". Den då icke rättsbildade ställföreträdaren Burström antog att de andra avtalsbrotten skulle avhandlas dagen därpå, då inkallade vittnen skulle höras om brotten mot dessa avtalspunkter.

Av intresse i sammanhanget är att Klemecos tidigare hälftenägare S Ålander, som genom olika försåt försökte komma över Burströms patent, hade visat sig samarbeta i lönnedom med motparten Jernmanufaktur, trots sitt avtal med Burström/Klemeco om konkurrensförbud i tre år efter aktieförsäljningen. Resningsansökan Ö 3423–02 avvisades av HD **efter tre (3) års liggetid** den 30/11 2005 utan angivna skäl.

Anmälarens anmärkning:

En icke rättsbildad klient finner vid genomläsning av tingsrättens dom att ombudet har undanröjt viktiga överenskomna åberopanden och konsekvent vilselett honom i tre år i frågor av väsentlig betydelse för uppdraget. Om detta är styrkt borde självfallet ombudet svara för konsekvenserna eftersom ombudet *även* bröt mot sitt uppdragsavtal med klienten. Följaktligen föreligger klara resnings skäl. Då advokaten Ströms svikliga agerande även måste anses oredligt och brottsligt (jfr BrB 10 kap 5 §) kan man fråga sig varför Högsta domstolen inte ville att saken skulle omprövas?

PRAKTIKFALL Nr 5.

RESNINGSANSÖKAN nr 2 till Högsta domstolen 1/10 2002 angående advokaten Jernryds illojala agerande som ombud i tvisten mot advokaten Ström i Ängelholms TR 1993 – 1996.

Resningsansökan nr 2 åberopade att advokaten Sven Jernryd, som svarade för rättsutredningen och stämningen mot kollegan L Ström, undertryckte den *allvarligaste* bristen i hennes handläggning - nämligen Ströms otillåtna avvikelse från sitt uppdrag jämte det faktiska vilseförandet av sin huvudman. Under en flera timmar lång lördagseftermiddag på Jernryds och Ulf Jönssons advokatkontor i Lund värdjade Burström med sin fästmo Sonja enträget men förgäves om att Jernryd skulle åberopa dessa

omständigheter. Burström ansåg att LS borde ha bevisbördan vid sitt ansvarsbestridande, då ju LS utan lov hade svikit sitt åtagande och försvagat Klemecos talan genom att kraftigt reducera Klemecos rättsgrunder och bevis.

I Jernryds rättsutredning slås fast att ombudet LS hade åberopat *tre* avtalsbrott jämte kraftfulla bevis i den skriftliga talan mot Jernmanufaktur. I verkligheten åberopade LS vid *huvudförhandlingen* i Malmö TR endast *en* grund (klausulen 3.1), där risken för motsatsvis tolkning (*e contrario*) var stor. Om Jernryd hade åberopat svek och desinformation hade kollegan LS tvingats motbevisa ansvar för att handläggningen inte hade inverkat på Klemecos mål. Det kan hållas för visst att LS inte klarat denna bevisbörda i Ängelholms tingsrätt, hur partiskt rätten än hade försökt döma till hennes förmån. Jernryd vägrade alltså ta med allt som var väsentligt i Klemecos talan mot LS och vägrade styvnackat lägga bevisbördan på sin kollega LS. Jernryds inställning beror knappast på någon kunskapsbrist. Däremot på illojalitet mot Burström och otillbörliga hänsyn till sin kollega i Advokatsamfundet där båda var ledamöter. Advokatsamfundet har beklagligtvis bestämt att en disciplinmälan inte kan behandlas senare än tre år efter tidpunkten för etikbrottet. Därför kunde Burström inte få prövat om etiknämnden verkligen ansåg att Jernryds handläggning var förenlig med samfundets etikregler.

Då bevisbördan för konsekvenserna av LS' felinformation och avsteget från processupplägget inte lades på LS, kunde tingsrätten avkunna sina orimliga, självavslöjade domskäl i målet T 341/93:

"Tvärtom ger utredningen belägg för att hon (LS) skött sitt uppdrag med omsorg och skicklighet".

Resningsansökan Ö 3483–02 avvisades av HD den 30 november 2005 ***efter tre (3) års liggetid***.

Anmälarens synpunkter:

Klientens andra ombud (advokaten Sven Jernryd) har genom medvetet falska påståenden skyddat sin - kollega LS, som var klientens första ombud. Såväl i rättsutredningen som i det nya ombudets stämningsansökan undanhölls att advokaten LS under lång tid hade fört sin huvudman bakom ljuset och grovt förbrutit sig mot uppdragets accepterade innehåll. *Nog är väl detta tillräcklig resningsgrund? Även om ett offentliggörande skulle minska förtroendet för advokaten LS?*

Det är inte förtroendeskapande att HD:s beslut saknar offentliga skäl för beslutet. Saken anmäldes av Burström till domstolen för mänskliga rättigheter – ECHR i Strasbourg. Utan verkan.

PRAKTIKFALL Nr 6. *"Advokaten dolde för rätten advokatkollegans allvarligaste oegentligheter"*

Stämningsansökan till Lunds tingsrätt 20/11 2003 i mål T 4 586–03 mot Sven Jernryd (SJ) angående ansvar för BRISTANDE LOJALITET i målet mot advokaten Ström (LS) i Ängelholms TR i mål T 341 /93

Den andra stämningsansökan mot advokaten LS (se praktikfall 3, sid 20) avvisades av Ängelholms tingsrätt p g a *res judicata*. Burström övertog därför Klemeco's talerätt och ansökte av flera goda skäl om stämning vid tingsrätten i Lund mot Advokatfirman S Jernryd AB jämte ansvarig advokat. Lunds TR, där Sven Jernryd har sitt stamlokus, beställde en promemoria från f d lagmannen i Eslövs TR, Karl-Olof Lidin. Den pensionerade lagmannens PM är varken undertecknat eller daterat. I PM-et görs nämligen gällande att Högsta domstolen i NJA 1992 s 403 fastslagit att *inga brott* mot avtalet med Jernmanufaktur kunde sanktioneras med skadestånd. Detta är en felaktig uppgift! HD fokuserade i sin dom *enbart* på *tolkningen* av klausulen 3.1, vilken avtalsklausul var den enda som advokaten Ström hade åberopat i sitt överraskande försåt mot sin huvudman. *Allmänna rättsgrundsatser* jämte reglerna om *dolus* och *culpa* samt *pacta sunt servanda* nonchaleras helt av lagmannen Lidin i PM-et! Vidare negligeras att en generell lojalitetsplikt gäller i *alla* avtalsförhållanden! Högsta domstolens viktiga upplysning om att aktivitetsplikten i punkten 5.1 har ett stort värde för leverantören i avtalet och därför borde ha åberopats, negligeras respektlöst av f d lagmannen Karl-Olof Lidin.

Det klandervärda i att ombudet LS *svikligen inte fullföljde* överenskommelsen att åberopa *tre* avtalsbrott förbigås med tystnad! Detta upplägg och uppdrag var konkludent *avtalat* med LS! Sakuppgifterna om de tre avtalsbrotten kommunicerades löpande med Malmö tingsrätt, motparten och huvudmannens ställföreträdare Burström, vilken slutligen blev skändligen bedragen av hans egen advokat. PM-et förordar följaktligen på ovederhäftiga grunder att stämningsansökan borde avvisas. Jernryd delgavs *ingen stämning*. Ansökan återkallades för säkerhets skull av Burström och avskrevs 2002-10-18.

En ny stämningsansökan utformades med beaktande av Lidins PM och ingavs ett år senare till Lunds tingsrätt (mål T 4586–03). Saklig rättsgrund var att Klemecos f d ombud Jernryd inte hade uppfyllt sin plikt att *odelat* ta tillvara sin huvudmans intressen och åberopa *samtliga relevanta* omständigheter för att nå framgång mot LS i Ängelholms tingsrätt. Det största felet var att inte försöka övervältra bevisbördan mot LS för presumtionsansvar till följd av hennes *svikliga brott mot uppdragsavtalet* och hennes konsekventa *felinformation* (jfr HandelsBalken, kap 18). Jernryd hade ju i samband med sin rättsutredning noterat svårigheten att i svensk domstol utverka skadestånd från vårdslös advokat! Han hade funnit att endast två advokater hade förlorat mot missnöjda klienter under det senaste halvseket! Jernryd sade i vittnens närvaro: *"Om Lena Ström hade skött sitt uppdrag, hade Klemeco vunnit mot Jernmanufaktur så att det stänkt om det"*.

Men LS svek uppdragets plikter och *efterlevde inte* vad huvudmannen förespeglades i skriftväxlingen vid Malmö tingsrätt (Burström fick fortlöpande kännedomskopior). Skrifternas innehåll överensstämde med Burströms vilja och avtal med ombudet LS. Att LS *i sista stund* och *utan lov* hade undanfört två viktiga rättsgrunder uppdagades av Burström först vid genomläsningen av domen från Malmö tingsrätt. Lidin's varning om att det är åtalsgrundande att som Burström åberopa trolöshet är illasinnat nonsens då

erforderliga rekvisit föreligger!

Jernryd var medveten om att LS hade en blotta i form av löftesbrottet och desinformation, men vägrade tillmötesgå Burströms begäran att åberopa detta. Jernryd var således inte klientlojal då han mörkade kollegans svek, vilket är det centrala i Burströms stämningsansökan mot Jernryd.

Lunds tingsrätt bortsåg mot bättre vetande från att en advokat som olovandes frånfaller avtalad strategi och bevisligen vilseleder sin huvudman under hela rättegången, får bevisbördan om vederbörande förnekar kausalt ansvar. Om Jernryd hade åberopat *allt* mot sin kollega hade LS inte förmått tillbakavisa ansvar för den rättsförlust som drabbade bolaget Klemeco och ägaren Burström.

Burströms välskrivna stämningsansökan till Lunds TR visar att adekvat kausalitet föreligger mellan skadan i tvistemålet mot LS och de omständigheter som Jernryd var ansvarig för, vilka hade kunnat påverka domslutet till Klemecos fördel i Ängelholms tingsrätt.

Lunds tingsrätt ignorerade återigen försiktighetsprincipen (gentemot den rättsökande) enligt RB 42:5 i en lagtrotsande dom utan utfärdad stämning. Domen, som rymmer flera egendomligheter, avkunnades av en enda domare; den från Malmö fastighetsdomstol pensionerade chefsrådmannen Tomas Krüeger.

Anmärkningsvärt i tingsrättens dom är bland annat följande:

- Lunds TR lägger stor vikt vid Lidin's PM! Den ingår ju som domsbilaga. Detta trots att promemorian gällde den återkallade stämningsansökan och är *obsolet* för den *nya*!
- Tingsrätten har oredligen tagit fasta på PM-ets felaktiga påstående att HD har fastslagit att inget avtalsbrott mot ensamrättsavtalet i NJA 1992:60 kan sanktioneras med skadestånd.
- Lunds TR bortser från regeln att om ett avtal inte skall ha *skadestånd* som sanktion ens vid grova avtalsbrott mot någon av klausulerna, så måste en sådan friskrivning tydligt framgå av avtalstexten.
- Mot bättre vetande negligerar tingsrätten den ofantliga fördelen för käranden att relevant bevisbörda läggs på svaranden. I tvisten mellan Klemeco och LS hade LS haft mycket svårt att bevisa att hennes otillåtna avsteg från utfästelsen att åberopa tre avtalsbrott inte kunde ha medfört att Klemeco förlorade tvisten i Malmö tingsrätt i rättsfallet NJA 1992:60.
- HD's dom i NJA 1992:60 används av Lunds TR på ett ohederligt sätt för att "nullifiera" Klemecos skadeståndsmöjlighet och göra käromålet uppenbart ogrundat likt de "tok-mål" som har motiverat lagregeln RB 42:5. Jurister vet att det inte är gratis att genom vårdslöshet eller uppsåt bryta mot avtal eller explicit arbetsplikt, vars synnerliga betydelse HD särskilt betonade i NJA 1992:60.

- Man kan utgå från att Lunds TR insåg att omvänd bevisbörda även kan placeras på Jernryd då han vägrade uppfylla sin advokatplikt fullt ut. Därför gällde det att även skydda Lunda-brodern Jernryd.

Domen överklagades till **hovrätten**. Bertil Burström var då nämndeman i skånska hovrätten, varför överklagandet flyttades till **Göta hovrätt i Jönköping; mål T 44–04**.

Hovrätten åsidosatte dock fullständigt verkan av en skälig bevisbörda för LS. Detta utan att ens diskutera detta åberopade alternativ. Göta hovrätt tycks utgå från att Ängelholms tingsrätts partiska dom (se Praktikfall 1) alltid skulle ha förblivit densamma, *även om Jernryds undangömda omständigheter skulle ha åberopats, med åtföljande omvänd bevisbörda!* Hovrättens avsaknad av resonemang är intellektuellt ohederligt då klaganden gör gällande att omvänd bevisbörda är en lagstödd och naturlig konsekvens då ett ombud utan lov har struntat i överenskomna arbetsuppgifter och tillika fört sin huvudman bakom ljuset. Återigen; en hederlig bedömning hade med all sannolikhet blivit till fördel för Klemeco i Ängelholms TR om bevisbördan övervältrats på svaranden LS genom hennes avsteg från uppdragsavtalet.

Enligt doktrinen, *rättfärdig praxis* och lagens förarbeten måste bestämmelserna i RB 42:5 och RB 50:8 o 13 om avvisning av en rättsansökan tillämpas restriktivt, oavsett tids- eller kostnadsbesparing. Det handlade här inte om att tid förhalades – inte heller fanns ohemula skäl. Bara för att tingsrätten anser att förutsättningar för bifall saknas, är detta inte tillräckligt för att hovrätten skall få betrakta talan som uppenbart ogrundad. Jfr NJA 1995 C 59.

Göta hovrätt fastställde tingsrättens dom 13 september 2004.

OBS *även*: I hovrättens dom på sid 2ö framgår att svarenden Jernryd har delgivits stämningsansökan och *"har bestritt ändring"*. Denna uppgift är felaktig - klaganden har inte delgivits någon upplysning om detta! Det är dystert att Hovrätten även bröt mot RB 50:10, som föreskriver: *"Hovrätten skall sända över svarsskrivelsen till klaganden"*.

Burströms klagomål till **Högsta domstolen** i mål nr T 4 197–04 föranledde uppenbarligen extra betänketid. HD dröjde ett (1) år innan dispensansökan avslogs – som vanligt utan upplysning om skälen.

HÄNFÖRLIGA LAGAR OCH REGLER:

HandelsBalken, kapitel 18 (Lag om syslsmän, konsulter och ombudsmän):

§ 1 "Varder man av annan ombuden, att å dess vägnar något sysla och uträtta, och säger där ja till; tage fullmakt, och ligge där sedan hans vårdnad å; göre och redo och besked för det han om händer får."

§ 2 "...Går ombudsman vidare, än honom betrott är; rätte själv upp all skada ..."

§ 3 "Handlar sysloman oredligt, brukar list emot honom, som fullmakt gav ... svare till all skada"

§ 4 "... Är ombudsman av försummelse, eller svek, vållande till skadan; plikte då han som sagt är."

BrB 10 kap 5 § (Lag 1986:123 om trolöshet, illojalitet m m):

"... Missbrukar någon, som fått till uppgift att sköta rättslig angelägenhet för någon annan, till förfång för huvudmannen sin förtroendeställning, döms han enligt första stycket, även om angelägenheten inte är av ekonomisk eller teknisk art."

PRAKTIKFALL Nr 7. *”Advokaten märkade för sin uppdragsgivare en kollegas allvarligaste oegentligheter”*

**Stämningsansökan till Lunds TR 26/2 2007, mål T 855–07 vs. advokaten Sven Jernryd m fl
beträffande ansvar för bristande saklighet och upplysningsplikt vid rättsutredning för
försäkringsbolaget Folksam’s och Klemeco’s räkning**

I praktikfallen ovan har advokater främjat orätt genom att uppträda illojalt och oredligt mot såväl klient som mot Advokatsamfundets etiska regler. Så har involverade juristdomare även gjort, precis som åtskilliga domare före dem då *advokat* varit svarande i tvistemål. I strid med grundlagen efterlevs i verkligheten en traderad **fulpraxis** för att på rättsvidrig väg slå vakt om rättvisans och rättstjänarnas ”anseende”! Att klinterna särbehandlas negativt med ytterligare skador som följd är uppenbarligen inte något som domare och advokater bryr sig om.

Burström bestämde sig, trots de vedervärdiga övergreppen från rättvisans tjänare, för ännu en test av ”rättvisan”, som enligt många beprövade erfarenheter inte fungerar vid aktuell partställning.

Advokatfirma Jernryd med advokater stämdes därför återigen vid Lunds tingsrätt, nu med en enda explicit grund: Försummad objektivitet och upplysningsplikt som oberoende *rättsutredare utan ombudsfullmakt*. Märk väl att Jernryd först ett halvår senare utsågs till *processombud med fullmakt*.

Burströms stämningsansökan samt komplettering av bakgrunden kan läsas i arkiverad akt på Lunds tingsrätt. Jernryd utelämnade uppsåtligen kollegan Lena Ström’s (LS) allvarligaste brott mot den förpliktande advokatetiken, nämligen att LS hade framkallat vilseledande desinformation och agerat svekfullt mot uppdragsgivaren då hon utan lov avvek från väsentliga åtaganden i sitt uppdrag. Genom att i Jernryds rättsutredning uppsåtligen mörka sveket och vilseförandet uppstod en latent ekonomisk skada för Klemeco, vilken realiserades då LS stämdes med rättsutredningen som grund vid Ängelholms tingsrätt och bevisbördan för skadans orsaker *inte* kunde läggas på svaranden. Omvänd bevisbörda hade varit naturlig och följdriktig då LS bevisligen brutit mot sitt avtalade uppdrag som advokat och ombud. LS hade med påtvingad bevisbörda haft ytterligt svårt att styrka att hennes grova underlåtelser att åberopa de två avtalsbrotten mot punkterna 5.1 och 9.3 inte kunde ha inverkat på Klemecos talan.

Rådmannen Lars Lindblad vid Lunds tingsrätt beslöt relativt omgående, den 4 april 2007, att inte pröva saken! Beslutet om avvísning baserades på *res judicata* från ”icke-domen” i mål T 4586–03 av 12 dec 2003. Tingsrätten brydde sig inte om att den ”dom” man hänvisade till, inte grundades på ett *kontradiktoriskt* förfarande. Jernryd hade inte ens blivit delgiven enligt vad som upplystes Burström.

Det är värt klander att tingsrätten nonchalerade att tillmötesgå Burströms önskemål om en mera neutral och fristående domstol än Lunds tingsrätt, där Jernryd var på sin hemmaplan.

Lunds tingsrätt beslöt 2007-04-04 att avvisa ansökan utan att utfärda stämning av Jernryd.

Beslutet överklagades till **Hovrätten** i juli 2007. Se mål nr Ö 985–07.

Klaganden lyfte fram att den aktualiserade frågan aldrig blev kontradiktoriskt och korrekt utredd av någon domstol. Det var fel av tingsrätten att vägra kontradiktorisk prövning när reglerna föreskriver att avvisning av en stämningsansökan måste tillämpas med största försiktighet och undvikas så långt möjligt. Vidare borde domstolarna tagit hänsyn till att käranden/klaganden var den svagare parten i alla tänkbara avseenden. Eventuella oklarheter kring adekvat kausalitet mellan skadan och "missgärningen" kunde ha klarlagts genom ett föreläggande, vilket hade varit skäligt. Men detta hade förstås krävt att domstolen varit rättrådig och uppfyllt sitt uppdrag som ett tillförlitligt och rättssäkert organ i samhället.

Hovrättens beslut 2007-09-11 att lämna överklagandet utan bifall, visar att de domstolsjurister och advokater som främjat orätt i anknutna ärenden behövde skyddas. Hovrätten påstår besynnerligt nog att Burströms önskemål om en neutral domstol har tillgodosetts genom att Lunds TR förordnade en rådmann från en annan tingsrätt. Detta har Burström inte fått besked om av Lunds tingsrätt. Dessutom är det fel i sak. Klaganden nödgas påminna om Europadomstolens maxim, att envar rättssökande skall kunna se att det är riktig rättvisa som har skipats när man tar del av domen. Tingsrätten nämner inte något om rådmannen Lindblads yrkeshemvist och om han var tillsatt för att tillgodose kravet på neutralitet. Av andra källor framgår att Lindblad var verksam i Lunds tingsrätt och utsågs till *ordinarie rådmann i juli 2007*. Tvärtemot hovrättens besked *struntade* tingsrätten alltså i kravet om *synbar* objektiv handläggning.

Ansökan gjordes till **Högsta domstolen** 2007-10-09 om överprövning p g a domarjäv och mörka domskäl med yrkande om att HD för första gången i modern tid måtte bevilja prövningstillstånd i en tvist mot advokat. Komplettering till HD gjordes 2007-12-03 jämte bilagor.

Några av Burströms argument:

- Då domslut från en rättvis, kontradiktorisk rättgång saknas, finns ingen bäring på *res judicata*.
- Sakfrågan har bevisligen *aldrig* prövats i en kontradiktorisk rättegång. Se Dom i Lunds tingsrätt 12 dec 2003 och Dom från Hovrätten 13 sept 2004.
- De svenska domstolarna har återigen kränkt Europakonventionens bestämmelser om envars rätt till en rättvis rättegång, som både synbarligen och faktiskt skall framstå som korrekt.
- Att behandla Burströms logiska och rättsligt grundade argument samt kausala skadekonsekvenser som om det rörde sig om ett "tok-mål" är ohederligt och kränkande.
- Tänkbart domarjäv: Lagmannen Sigurd Heuman var chef för Ängelholms tingsrätt vid tiden för

bakgrundsärendet Klemeco vs. advokaten Lena Ström och ansvarade i inledningskedet för processledningen. Någon tid därefter blev lagmannen vid Landskrona tingsrätt, Gunnar Arvidsson ansvarig för processledningen.

- Sigurd Heuman var styrelseledamot i svenska Domareförbundet då förbundet i sitt remissvar till SOU 1999:31 friskrev hela advokat kåren från *varje* misstanke om illojalitet - som grundprincip. Som framgår av förevarande klagoskrift saknar Domareförbundets påstående verklighetsförankring.

Högsta domstolen beslutade 2008-03-25 att hovrättens negligering av Burströms Jävsanmälan samt res judicata-besluten i tingsrätten och hovrätten skall stå fast utan överprövning.

Juristdomarnas förment ofelbara medarbetare *advokaterna* måste skyddas liksom *juristdomarna* själva, oavsett hur illa en hederlig klient behandlats på grund av rättstjänarnas illojalitet, desinformation, kollegial korruption och missriktad kåranda.

En förklaring till advokaten LS' uppträdande i Malmö kan sannolikt återfinnas i följande bakgrund: Klemecos förutvarande hälftenägare – finansmannen Sven Ålander (SÅ), löstes ut av Burström 1984 till följd av SÅ's olika försåt för att komma över uppfinnaren Burströms patenträttigheter till KLEMIT-produkterna. Trots skriftligt avtalat konkurrensförbud inom Klemecos verksamhetsområde llerade sig SÅ i hemlighet med Klemecos försäljningskanal i Sverige - Jernmanufaktur.

Dessa omständigheter vägrade dock advokaten Lena Ström att föra in som tolkningsdatum i processen i Malmö TR, med påståendet att detta var ovidkommande. Detta var obegripligt för Burström då, men fullt begripligt numera. Advokaten Jernryd vägrade att diskutera detta – värnet om en illojal kollega var tydligen viktigare än ett korrekt tillmötesgående av klienten Burström, Klemeco Nord AB.

I Jernmanufakturprocessen i Malmö TR kan det rekapituleras att huvudförhandlingen inleddes med att svarandeombudet advokaten Bengt Sjövall ifrågasatte varför Klemeco åberopade tre olika avtalsbrott när inköpsgarantin i punkten 3.1 åberopades. Burström, som då var dåligt rättsbildad, uppfattade inte att LS tillmötesgick motpartens önskemål förbehållslöst. Egendomligt nog blev inte taleändringen protokollförd. Sådant är dock inte ovanligt har jag noterat under mina åtta år som nämndeman.

HÄNFÖRLIGA LAGAR OCH REGLER:

RB, 8 kap 4 § (Lag om advokater..., antagna av Sveriges Riksdag):

"En advokat skall i sin verksamhet redbart och nitiskt utföra de uppdrag som anförtrotts honom och iaktta god advokatsed."

Advokatsamfundets Etikregler om God advokatsed (utdrag). Nedanstående regler föreskrevs 1984 – 2008:

§ 1 "En advokats främsta plikt är att ... efter bästa förmåga tillvarata klientens intressen. Han är skyldig att främja dessa utan att låta sitt handlande påverkas av tanke på egna fördelar eller obehag ... Advokat får inte främja orätt." .....

§ 18 "Advokat är skyldig att gentemot klienten iaktta trohet och lojalitet"

§ 23 "Juridiska råd skall vara grundade på erforderlig undersökning av gällande rätt. Uppdrag skall utföras med omsorg,

noggrannhet och tillbörlig skyndsamhet ..."

§ 45 st 2 "Advokat får inte medverka till att bevis undertrycks eller förvanskas ..."

ÖVRIGT ATT BEAKTA VID BEDÖMNINGEN

1. BEVISNING I FORM AV SKRIFTLIGA DOKUMENT

Det finns i vederbörliga akter en ansevärd mängd bevis i form av inlagor, domar, protokoll, trycksaker och noteringar. Samtliga är lättförståeliga och har ingått i domstolarnas och motparternas material samt åberopats som relevant bedömningsunderlag. Bevisningen har beskrivits ovan i varje praktikfall eller rättsärende för sig och kommer att inges allt efter behov efter det att statens representanter avgivit sin inställning till förevarande överklagande/skadeståndstalan.

2. ADEKVAT KAUSALITET MELLAN HANDLÄGGNING OCH UPPKOMMEN SKADA

Den sammanlagda ekonomiska skada som klaganden med sitt bolag har drabbats av är en direkt följd av att inblandade domstolar på *felaktiga* grunder har antingen avvisat rättsansökningarna eller av olika partiska skäl har dömt orättfärdigt och felaktigt för att ifrågasvarande *advokater* skall undgå offentligt klander för sin oetiska och dubiösa handläggning.

3. FÖRPLIKTELSEN ATT EN SKADEDRABBAD SKALL MINIMERA SKADAN

För det fall motparten ifrågasätter vilka skadebegränsande åtgärder som klaganden vidtagit kommer övertygande redovisning att lämnas. För övrigt framgår redan av förevarande anmälan att många skadeavhjälpande åtgärder och rättelsekrav har vidtagits - om än hitintills förgäves.

4. RÄTTEGÅNGSKOSTNADERNA

Målet gäller allvarliga och berättigade klagomål mot det svenska rättsväsendets reella tillämpning av fundamentala regler om likhet inför lagen och de mänskliga fri- och rättigheterna vid viss partsställning i civilmål. Om staten anses ha felat i angivna avseenden vore det obilligt att medborgare och visseblåsare som försöker bistå staten att avhjälpa systemfel etc. skulle straffas för detta genom att påföras rättegångskostnader. I detta mål har klaganden förskottat egna rättegångskostnader och förväntar sig

motsvarande i gengäld från staten. Enligt reglementet för förvaltningsdomstolar skall ingen stämningavgift debiteras anmälaren/sökanden.

5. FRÅGAN OM PRESKRIPTION

Rättsökande medborgare behöver inte inom "viss skäligen tid" reklamera eller rikta krav gentemot staten och domstolarna för det fall en domstolsjurist eller andra statens ämbetsmän medvetet brutit mot tro och heder. Det finns veterligt ingen preskriptionsregel när statliga organ och myndigheter brutit mot grundlag och domarregler eller om juristdomare medvetet gjort sig skyldiga till grova rättegångsfel. Oaktat detta har undertecknad till staten ingivit ekonomiska kravpåminnelser inom tioårsfristen för preskription.

Det bör erinras om att anmälaren har använt resningsinstrumentet ett par gånger för att uppnå rättvisa (se praktikfallen nr 4 och nr 5) – dock utan bifall. HD dröjde i båda fallen **drygt tre år** innan beslut delgavs sökanden – i form av avslag. Detta antyder att resningsgrund inte utan vidare kunde avfärdas av HD och att resning övervägdes en längre tid för de för domstolväsendet känsliga rättsärendena. Det kan i sammanhanget ifrågasättas om Sveriges resningsinstrument är lämpligt då flera domstolar gjort sig skyldiga till medvetna systematiska fel i flera rättsärenden.

6. OM DOMSTOLENS MÖJLIGHET ATT AVVISA TALAN

Det är troligt att föreliggande talan upplevs som mycket obekvämt för staten och domstolväsendet. Det ligger därför i farans riktning att talan kommer att hanteras som ett handskrivet, svårförståeligt, osakligt och förvirrat *så kallat tok-mål* som omedelbart avvisas utan kontradiktorisk rättegång med hänvisning till RB 42:5 "såsom uppenbart ogrundad". Denna risk kan inte uteslutas i förevarande partställning, trots att såväl doktrin som lagens förarbeten - med hänvisning till grundläggande rättssäkerhetsskäl, föreskriver stor försiktighet med sådan behandling. Skulle denna talan avvisas utan föreläggande om precisering eller förtydligande etc, måste anmälan göras till polis- och åklagarmyndighet för utredning om undanröjandet av medborgares rättsansökan och klagomål är förenligt med gällande lag. Självfallet måste det även bli ett ärende för den Europeiska Domstolen för de mänskliga rättigheterna och tas upp till diskussion i passande media.

Ett kortfattat sammandrag av rättsärende **nr 1** respektive **nr 6** illustrerar *tydligt* att beskrivna ärenden *inte* har fått en rättfärdig och korrekt behandling och att denna stämningansökan är berättigad. Se mer i den detaljerade redovisningen under rubriken Praktikfall!

Praktikfall Nr 1: Advokaten L Ström instämde till Ängelholms TR för att hon utan huvudmannens tillåtelse hade undanfört åberopandet av avtalsbrott mot två relevanta punkter (pkt 5.1 och 9.3), vilka styrktes av inkallade vittnen dagen därpå vid huvudförhandlingen i Malmö tingsrätt. Högsta domstolen anmärkte i såväl sina förarbeten som dom, refererad i NJA 1992 s 403, den stora betydelsen för tillverkaren av att åberopa svarandens (grossistens) *arbetsplikt* enligt pkt 5.1. Ängelholms tingsrätt friade dock från allt ansvar och menade att *”LS har handlagt sitt uppdrag med stor omsorg och skicklighet”!*

Praktikfall Nr 6: Advokaten S Jernryd med byrå rättsutredde efter HD:s dom och ingav stämningsansökan mot kollegan LS med hänvisning till oaktsam processföring. Jernryd vägrade dock, trots enträgen uppmaning av undertecknad, att även åberopa ombudet Ström’s svek och vilseförande, genom att utan huvudmannens vetskap kraftigt avvika från avtalad överenskommelse om att åberopa *samtliga* avtalsbrott. Desinformationen pågick hela den tre år långa rättegången vid Malmö tingsrätt! Stämningsansökan i Lunds TR mot advokaten Jernryd avvisades dock utan kontradiktorisk rättegång på den *felaktiga* grunden att HD hade avgjort att inga som helst avtalsbrott kunde sanktioneras med skadestånd och att Jernryd därför inte kunde bli skadeståndsskyldig! Sanningen är dock att Högsta domstolen *endast* tolkade huruvida avtalspunkten 3.1 utgjorde en skadeståndssanktionerad garanti eller ej! Ett åberopande av sveket mot huvudmannen skulle ha medfört att sysslomannen LS hade fått bevisbördan för sitt påstående att hennes handläggning inte hade orsakat Klemeco-bolaget någon skada. Advokaten Jernryd hade tydligen fått ett starkt intresse av att se till att LS, som då var styrelseledamot i Advokatsamfundet, inte skulle fällas till ansvar. Jernryd fick därefter inte heller dömas till ansvar! Dessa referat torde mana en hederlig domare att bringa klarhet!

7. RÄTTSLÄGET VID PARTSTÄLLNINGEN ”Klient vs Advokat”

Undertecknad har besökt sex tingsrätter och hovrätter och utfört diariegenomgång och genomläsning av påträffade akter där advokater varit svarande i civilmål. Årsutfallen har extrapolerats med avseende på domsagornas folkmängd i förhållande till invånarantalet i riket. Anmälaren fann sammanfattningsvis att antalet stämningar mot advokater/advokatbyråer i Sverige varierade mellan tio och trettio per år. Med all sannolikhet fanns ytterligare tvistemål eftersom domstolarna sällan skriver titeln *advokat* vid svarandens namn i sina dagboksblad och register.

Flitigt upprepade efterlysningar under tjugo år i riksmidia och Internet samt personligen till åtskilliga visar att endast en dom med lagakraftvunnet bifall till en rättssökande person/företag har tillkommit de senaste tjugo åren. Fallet gällde en **tyisk** medborgare som kärende mot en svensk advokat (Dom 16 dec 2008 i mål T 2542–08 vid Hovrätten för Västra Sverige).

Under 2017 har dock ett mål om advokatansvaret överraskande beviljats prövning i Högsta domstolen sedan hovrätten tvärtemot tingsrätten biföll klientens (en bostadsrättsförening) yrkande. Men HD har valt att endast pröva bostadsrättsföreningens reklamationsrätt inom laga tid. Hovrättens dom har således ännu inte vunnit laga kraft, vilket torde emotses tidigast 2018 när HD avgjort dispenserad rättsfråga.

Undersökningar i Danmark bland annat genom intervjuer med två danska professorer i processrätt (den ene från Universitetet i Aalborg, den andre från Köpenhamns universitet) visar att cirka sextio (60) procent av de rättssökande *klienterna* fick bifall i de skadeståndsmål som slutligt avgjorts i danska domstolar. Jämför detta med de märkliga förhållandena i Sverige, där klienterna i näst intill *samtliga fall förlorar!* Enligt undersökningar och beprövad erfarenhet handlar det om *mindre än ett* bifall på hundra lagakraftvunna mål! Märk att de svenska klienterna i flertalet fall har biträtts företrädesvis av advokater (ibland med support från juridikprofessorer). Med tanke på de stora kostnaderna och förlustrisken kan man utgå från att klienterna har övervägt sin talan extra noga och slutligen funnit den i högsta grad rättmätig. Dessvärre är det så att advokaterna inte undersöker rättsläget i Sverige eller i vart fall meddelar de inte sina klienter att i princip ingen klient får framgång i en ansvarstalan mot advokat i domstol. Advokaterna är enligt mångas erfarenhet lojala i första hand mot sin instämde kollega och samfundet, före klienten.

I Sverige behöver alltså inte ens gravt illojala, slarviga och inkompetenta advokater oro sig för konsekvenserna i en domstolsprövning, även om förlikning (med stöd av advokatens försäkringsbolag) inte kan ske (vilket knappast *tillåts av en eventuell bestickare!*).

I mer än tjugo år har anmälaren bearbetat forskare och juridiska lärosäten angående problematiken. Förutom tysta medhåll från en handfull auktoriteter utmynnade mina ansträngningar i att professorn i processrätt Christian Diesen i boken "*Likhet inför lagen*", utgiven 2005, belyste problemet genom ett kort referat av en 20-poängsuppsats av Sebastian Frizzo. Juridikstudenten Frizzo hittade ett trettiotal tvistemål där *advokater* varit svarande angående skadeståndskrav från forna klienter. Samtliga advokater hade friats från ansvar av domstolarna. Efter undersökningens entydiga resultat döpte den Italien-bördige författaren rapporten till "*Canis con est Canem*", vilket är ett latinskt ordspråk som betyder "*Hundar äter inte hundar*". Forskarens konklusion kan sammanfattas så här:

Om du som klient förlorat stora pengar på att din advokat skött uppdraget oaktsamt, okunnigt eller illojalt, är det bäst att låta advokaten vara och försöka gå vidare. För om du i domstol kräver gottgörelse så drar du bara på dig ytterligare kostnader då du med all säkerhet förlorar.

Detta ytterst beklagliga och ojämlika förhållande bekräftar till fullo vad undertecknad funnit.

Övrigt adekvat utflöde från juridisk forskning är svårt att finna, förutom några böcker om advokatrespektive konsult- och revisorsansvaret, samt några 10/20-poängsuppsatser om advokatens uppgifter. Där omnämns ibland att inget rättsfall har påträffats det senaste halvseklet där advokat dömts till

skadeståndsansvar mot sin huvudman. Jag har fått olika förklaringar till att ingen vill forska i hur lagen efterlevs när *advokat* är svarande i civilmål. Förklaringarna är i sammanfattning att man inte vågar bli utfryst av advokat kåren och drabbas av andra avbräck i sin karriär eller riskera att ens kollegor drar sig undan, vilket kan antas bli följderna om man "kackar i eget bo".

8. FÖRSÅTLIGT TÄNJBAR MÅTTSTOCK FÖR ADVOKATER SOM ÄR SVARANDE I CIVILMÅL

Orsaken till att rättfärdig rätt inte skipas vid angiven partsställning har tyvärr måst undersökas med begränsade resurser. Efter att ha grävt och forskat i rättshistorien samt gått igenom ett stort antal lagakraftvunna domar jämte bakgrundsmaterial och med partsställningen *klient vs. advokat* har alarmerande missförhållanden konstaterats i form av systematisk partiskhet och återkommande positiv särbehandling till advokatsidans förmån. Fortlöpande redovisning om detta till riksdagspolitiker, juridiska auktoriteter, journalister, tillsynsmän m fl har nästan genomgående bemötts med tystnad eller tillbakavisats med "beskedet" att alla domare är absolut oförvitliga och aldrig agerar som vanliga skröpliga människor. Man framhåller att moraliska brister och mänsklig kluvenhet aldrig förekommer hos *domare*. Detta trots bistra erfarenheter från många rättssökande medborgare om motsatsen.

Som samhällsengagerad, påläst och hederlig har undertecknad inte förmått blockera sitt samvete, utan visseblåst och publicerat åtskilliga skrifter om missförhållandena, samt anmält oegentligheterna till Sveriges olika etiknämnder och tillsynsorgan. Detta är en medborgares skyldighet. Oegentligheterna är ytterligt allvarliga och *får absolut inte förbli normerande*.

Denna ansvarstalan handlar om att svenska domstolar *vid viss partsställning* handlägger sina uppdrag på ett subjektivt, partiskt, orättfärdigt och felaktigt sätt i strid med grundlagen i de fall när svaranden är en representant för Sveriges rättsväsen i form av en auktoriserad *advokat*. Anmälan berättar även att rättsväsendets tillsynsorgan inte reagerar på uttömmande redovisningar om konstaterade missförhållanden som bevisligen är återkommande.

Innan år 1887 fanns inga certifierade rättegångsombud i Sverige. En statlig utredning fann att juridiskt kompetenta ombud var behövliga. De sakförare som då befolkade domstolarna, erbjöd enligt utredningen en "bedrövlig anblick" vad gäller kompetens och seriositet.

Därför bildades Sveriges Advokatsamfund av ett trettio-tal ansvars-kännande jurister för att dels främja egna yrkesintressen men samtidigt tillgodose önskemålet om trovärdighet för de ombud som företrädde allmänheten i domstol. Detta initiativ gynnades av myndigheterna så att projektet blev lyckosamt. Den klient som upplevde sig vanskött av någon samfundsledamot fick troligen ingen hjälp och tvangs svälja

förtreten. Missnöjda advokat kunder som överklagade nådde knappast mer förståelse än idag. Samhällets beslutsfattare ansåg av allt att döma att inte bara domstolarna utan även den civila yrkesgruppen advokaterna måste framstå som fullständigt tillförlitliga i allmänhetens ögon.

År 1948 infördes nya Rättegångsbalken, varvid Advokatsamfundets *advokater* fick en officiell ställning och myndighetsstatus i rättssamhället som blott tillkommer statsanställda ämbetsmän. Advokaternas etik, kompetens och arbetsresultat tilläts att fortsatt bevakas av samfundet. Anmälningar mot advokater bedöms av den egna etiknämnden, som tidigare var ännu mer partiskt sammansatt än idag, där ordföranden och merparten av ledamöterna utgörs av advokater.

Det är ett statistiskt faktum att av de totala stämningsansökningar som missnöjda kunder/klienter årligen inger mot *advokater* i Sverige leder "alla" till tappad talan för klienterna, medan advokaterna ansvarsbefrias i lagkraftvunna domar. Ibland förekommer förlikningar sedan tingsrätten avkunnat dom, men klienterna erbjuds vanligtvis endast att lägga ner sin talan och inte överklaga till hovrätten, mot att vardera parten svarar för sina egna rättegångskostnader. Detta blir "ett alternativ som klienten inte kan motstå" efter att tingsrättsdomen gått klienten emot.

Till bilden hör att förfördelade klienter vanligtvis anlitar ett juridiskt biträde eller ombud om man nödgas gå till domstol mot sin forna advokat. Klienten inser svårigheten med att stämma en advokat i den domstol där vederbörande har sin hemvist och dagliga gärning. Måhända har advokaten tingsmeriterat sig i samma domstol? Ofta har klienten en rättsskyddsförsäkring. Försäkringsbolagen rekommenderar gärna en advokat man känner och klienten å sin sida har fått för sig att *advokater* är bästa hjälpen att ta till om man måste processa i domstol mot annan advokat. När klienter tappar sin talan uppvisar advokaterna en häpen min och försöker övertala klienten att överklaga till hovrätten "för där finns det kvalificerade domare som säkert rättar till tingsrättens obegripliga domslut", säger den nye advokaten. Därför är det knappt någon klient eller icke-jurist som uppfattar hur saker och ting hänger ihop när partställningen är en missnöjd klient som käre, mot en advokat som svarande! Ingen genomskådar hyckleriet som upprepas om och om igen.

Sedan förra sekelskiftet har endast en handfull advokater förpliktats utge skadestånd till förfördelad klient. Alltså – färre än en av hundra *advokater* har bedömts ha ådragit sig skadeståndsgrundande ansvar för sin handläggning! För andra yrkesgrupper vars arbetsresultat bedöms av domstol ligger de rättsliga utfallen inom intervallet 40 – 60 procent för ansvar respektive ansvarsbefrielse!

Undertecknads upplevelser av rättsläget i Sverige är illavarslande för ekonomiskt skadade advokat kunder. Det finns åtskilliga belegg för att svenska domstolar tillämpar en grundlagsstridigt förlåtande attityd och favoriserande bedömning av *advokaters* handläggningsansvar gentemot materiellt skadade klienter. En orsak till denna orättfärdiga praxis i tvistemål där svaranden är *advokat* är att den politiska makten och rättsväsendets höga beslutsfattare för länge sedan enades om att med all kraft värna om domstolarnas

anseende. Denna "skenheliga och ögontjänande-princip" innebär att justisens statligt eller kommunalt anställda yrkesgrupper som poliser, häktes- och fängelsevakter, åklagare, domare och advokater skall bedömas extra milt vid allmänhetens klagomål. Det finns knappast några större brister i juristdomarnas kompetens, men kravet på att en domare måste kunna göra åtskillnad på *sak* och *person* uppfylls dåligt i Sverige när ena parten är advokat eller annan befryndad.

Antalet domar de senaste *hundra* åren vid partställningen *klient vs. advokat* angående ansvar för ifrågasatt handläggning kan grovt uppskattas till över ett tusen. Historiken visar att cirka en handfull advokater bedömts skadeståndsskyldiga, medan bifall följaktligen *uteblev* för kärandena i mer än 99 procent av fallen! Det genomsnittliga utfallet i civila tvistemål mellan övriga kunder/uppdragsgivare och leverantörer /uppdragstagare (med undantag för banker och försäkringsbolag) är grovt räknat omkring femtio procent framgång respektive motgång för dem som företräts av jurister. Med tanke på den vanskliga och dyra rättsproceduren samt det kvalificerade motstånd som en *advokat* kan uppstå, har många rättssökande avstått från att stämma om advokaten vägrat förlikning. Har klienten finansiella muskler har juridikprofessorer anlåtats samt andra fackexperter utöver den nye advokaten. Snart sagt *alltid* till ingen nytta. Det extremt sneda medel-utfallet vid partsställningen *klient vs advokat* indikerar tydligt att domstolarnas bedömning i sådana lägen är högst tvivelaktig samt sannolikt partisk och oriktig. Vilket bevisas i denna anmälan och stämningsansökan.

Makthavarna i Sveriges rättsväsen synes tro att fullkomligt förödande förtroendeskador skulle uppstå om det skulle framskynta att domare och andra rättstjänare bara är människor av kött och blod och ibland kan vara oaktsamma, tanklösa eller rent av illojala, svikliga och giriga. Domstolsväsendets goda rykte anses så oundgängligt att svåra grundlagsbrott tillåts för renomméns upprätthållande! De högsta domstols- och avdelningscheferna drar sig synbarligen inte från att trixa för att gömma tillkortakommanden och inkuranser bland rättens tjänstemän. Den fula praxisen traderas över tid till efterkommande chefer. Dock är det knappast fel på lagarna, däremot på *deras tillämpning*. Även i demokratier! Omvänd ordning gäller ofta i o-demokratiska stater, men slutsumman blir lika illa.

Det är tydligt att man är mycket klokare i vårt naboland Danmark, där man inser att allmänheten får en mer uthållig tillit till rättsväsendet om allt sköts objektivt och rättrådigt och om alla felaktigheter genast korrigeras och kompenseras korrekt och hederligt. I Sverige tycks man däremot tro att ögontjäneri, skenhelighet och hyckleri är bättre för att behålla rättsväsendets anseende. Att otillbörlig påverkan och korruption mellan jurister och maktfullkomliga motparter förekommer i Sverige - och inte bara i andra länder borde inte behöva påpekas.

9. HISTORIK OM ADVOKATANSVARET

Det bör påminnas om att även om anförda omständigheter framstår som osannolika, så är det ett statistiskt faktum att mindre än en handfull misskötta klienter har de senaste sjuttio (70) åren fått bifall i ansvarstalan mot vårdslösa/svekfulla advokater. Inte ens en (1) procent av de svarande advokaterna har alltså behövt betala skadestånd till sina klienter under sjuttio år. Dessa alarmerande tal borde ha föranlett professionen att undersöka saken. Så har inte skett och uppenbarligen inte ens de senaste tjugo åren då jag började torgföra de anmärkningsvärda förhållandena i media. Det finns därför av rättssäkerhetsskäl all anledning att genomföra en kontradiktorisk rättgång mot ansvarig myndighet.

Även andra klienters ansträngningar att få ersättning för sina advokaters handläggningsfel bör nämnas för att visa att denna anmälsans praktikfall endast utgör en bråkdel av den stora mängden "ansvarsbefrianden" av inblandade advokater. Se här några anmärkningsvärda exempel från modern tid:

"Advokaten JW ansåg sig bara vara ett skrivbiträde som förklaring till att han underlät att säkra sin huvudmans intressen i ett försäljningsavtal och kunde ansvarsbefrias fullt ut trots sina försummade plikter som husadvokat" - G Thern vs. advokaten Jan Wijkström.

"Advokaten MS gjorde nästan alla upptänkliga fel - men behövde inte ta ansvar för följdenliga mångmiljonskador genom att hänvisa till underhuggare som han anlitat och gått i borgen för" – Toftö AB/L-E Johansson vs. advokaten Max Slotte/advokatbyrån Lagerlöf & Leeman.

"Advokaten LG var inte uppdaterad på vanlig skilsmäsojuridik och missade att säkra sin huvudmans tillgångar i boet trots en reell flyktfara från makans sida – men vägrade ta sitt ansvar och kom lätt undan med det" – L Cornell vs. advokaten Lars Gombrii.

"Advokaten HEO var ordförande i bolaget, men behövde inte kännas vid sina försummade plikter eller konsekvenserna för detta eller sin skadebringande inkompetens som varande professionell skatterådgivare" - U o L Wikström vs. advokaten Hans-Elof Olsson.

10. POLITISK INVERKAN PÅ RÄTTSSKIPNINGEN

Domstolsverket med Generaldirektör lyder under den svenska regeringen och skall handlägga frågor som domstolspersonalens arbetsförhållanden etc.

Domarnämnden sorterar under Justitiedepartementet och därmed regeringen. Uppgiften är att lämna förslag till Regeringen om utnämning av lämpliga ordinarie domare.

Domarnämnden och Domstolsverket lyder således i Sverige under politiken och regeringsmakten och är alltså inte fristående som de flesta andra demokratier anser lämpligast och rättssäkrast.

Ämbetsmannansvaret avskaffades 1 januari 1976. Dessförinnan kunde offentligt anställda, som av försummelse, oförstånd eller oskicklighet åsidosatte vad som ålåg berörde enligt lag, instruktion,

föreskrift, författning eller tjänstens beskaffenhet, ställas till ansvar för tjänstefel och dömas till böter eller fängelse. Även ämbetsstraffen suspension och avsättning kunde tillgripas.

Trots många klagomål mot domstolarnas partiska bedömning och sekelgamla sedvänja, som går ut på att *kräva avsevärt mindre* av en *advokat* än av andra uppdragstagare, har etablissemanget iakttagit en oförstående attityd och största möjliga tystnad. Därför har den ojämlika traditionen kunnat bibehållas. Men så har man även backats upp av justitieministrar från statsbärande politiska partier, vilka anmodat domstolarna att i främsta rummet se till statens intressen före individens. Följaktligen har advokater, vars handläggning av ett klientärende som borde bedömts som klandervärt, istället fått beröm och kunnat fortsätta sin verksamhet som om inget hänt.

Sveriges Domareförbund bevakar visserligen inte domarnas etik, men uttalade sig mycket positivt om advokatkåren i ett remissvar till en SOU-utredning om advokattillsynen. Förbundet gick nästintill i god för de svenska advokaternas kvalitet, rättrådighet och klanderfria etiska hållning.

Hovrättslagmannen **Krister Thelin** gav 2013 i Dagens Juridik en inblick i politikens inverkan på dömandet: *”Rättens bedömning är viktad till förmån för staten och till nackdel för den enskilde... Dömer man i Kungl. Maj:ts namn, vilket HD gjorde fram till 1974, är det lätt att se sig som en del av Kronan och dess intressen. Den många gånger upphetsade inhemska debatten om mänskliga rättigheter, Europa-konventionen och dess tillämpning i svensk rätt under 70- och 80-talet visade också var tyngdpunkten skulle ligga. Dåvarande justitieministern Lennart Geijer ansåg sig föranlåten att betona att domstolarna stod i ”samhällets” tjänst och varnade för ett synsätt där domstolarna uppfattades som ett värn för den enskilde gentemot staten...”*

Olaus Petri ord måste gälla (nr 3 i domarreglerna): *”Domarämbetet är för den menige mans bästa insatt”*

Olle Ekstedt, jur. dr. och f.d. hovrättslagman skrev följande i maj 2017:

”Ett av problemen för hovrättspresidenter och andra domare med chefsroller är att de är förvaltnings-tjänstemän med lydnadsplikt mot politikerna. Här finns en stor del av förklaringen till tystnaden. De kallar sig dock för ”domare” vilket är en smula förvillande eftersom det för tankarna till en självständighet som de inte har i chefsrollen .... Det borde skapas ett helt nytt domstolssystem för de ekonomiska tvistemålen med stora domkretsar. Detta behövs för att återupprätta rättskipningen i tvistemålen, vilken varit under förfall under många år.”

Andra uttalanden avslöjar varför beskriven *praxis* tillämpas av svenska domstolar. Följande citat från L-E Johansson, ställföreträdare för Toftö Rederi AB, som riktade skadeståndskrav mot advokatfirman Lagerlöf & Leeman och advokaten Max Slotte, innehåller talande bevis på varför det subjektiva bedömningssättet fortsätter sin ojämlika utövning:

”Jag upplevde att Göteborgs tingsrätt hade bestämt sig för att fria L&L och försöka få ihop domskälen så

gott det gick. Lagerlöf & Leemans ombud Bertil Södermark avslutade sin plädering sålunda: "...vilken enorm skada en fällande dom skulle ha för alla advokater och rättsväsendet..." "Som lekman förstod jag inte vad en sådan konsekvens hade med vår tvist att göra. Numera vet jag alltför väl hur smutsig juristernas spelplan är."

Bertil Södermark var en erfaren processadvokat med förtroendepost, varför hans ord vägde tungt. Hans tal i april 2000 innebar underförstått att han som advokat aldrig hade hört talas om att någon ansvarstalan gått en advokat emot. I Toftö-fallet fanns risk för ansvarsgenombrott. Därför kände han sig tvungen att lyfta fram det osunda men traditionellt "välmenande syfte" som den *subjektiva* bedömningspraxisen vilar på.

I en debatt med ett tjugotal inlägg i tidningen Dagens Industri om advokatkårens tillsyn och etik, som startades av Bertil Burström 27/5 2000, argumenterade Anne Ramberg, generalsekreterare i Advokatsamfundet, i sitt debattsvar 19/8 2000 för vikten av att bevara domstolarnas orena och rättsvidriga praxis med sitt "vällovlige" syfte, vilket rubricerades: "**Slå vakt om tilltron till rättsväsendet!**"

Citaten avslöjar en feltänkt filosofi och ofelbarhetstanke bakom den frånstötande praxis som tillämpas. Opponenterna uppmanas *underförstått* till följande:

- Tro på oss advokater och domare! Vi är 100-procentigt trovärdiga och mer rättskaffens än ni, som felaktigt tror att folket förs bakom ljuset. Sitt bara still i båten så att vi får fortsätta vårt fulspel i fred. Då får rättsväsendet ännu högre anseende!

Här refereras de fåtal kända civilmål som gått advokater emot:

- 1. NJA 1949 s 271.** Dödsboet efter hovrättsrådet Trygve Liljestränd, VD för Norstedts förlag (som ger ut Sveriges Rikes Lag), hade stämt advokat Emil Heijne, principal för en biträdande jurist. Dödsboet klagade på att Heijne hade missat att överklaga ett myndighetsbeslut som felaktigt påförde dödsboet skatt. Hovrätten biföll, till skillnad från tingsrätten, dödsboets talan och utdömde ett skadestånd på 27 500 kr (år 1947). HD beviljade prövningsdispens. Innan domen gavs instiftade Heijne en fond för främjande av juridisk forskning och bistånd till fattiga advokatfamiljer. Heijne avled innan HD's dom avkunnades, där advokatens skadeståndsskyldighet skrevs ned till noll kronor, även om HD bejakade skadeståndsansvaret i och för sig. Det kan nämnas att justitieråd brukar ingå i styrelsen för Heijnes stiftelse.
- 2.** Tingsrätternas domar går normalt klienterna emot. Hovrätterna "rättar" de mål där advokater undantagsvis har klandrats i tingsrätten. Dock tappade en *advokat* slutligt i **hovrätten, RH 21:82**, där en medlem i ett LO-fack tillerkändes skadestånd från advokat "A", som i en lönetvist hade underlåtit att inhämta relevant kunskap om de fackliga avtalen och tillgodose klientens intressen fullt ut. Märk: Det var ingen *enskild* som förde talan, utan ett *fackförbund!*
- 3.** Till de få undantag som bekräftar regeln om subjektiv särbehandling av advokater fogas även en dom

från 2000-talet: **Dom 16 dec 2008 i mål T 2 542–08 vid Hovrätten för Västra Sverige**. Här hade den försumlige *advokaten* oväntad motgång. Han hade stämts av en **tyisk** medborgare.

4. Våren **2017** tillkom överraskande nog en dom i ett **ännu ej avslutat ärende**, där en Bostadsrättsförening fick **hovrättens bifall** i motsats till avslaget i tingsrätten. Jag har noterat att hovrätten i detta enda fall hade en domarsits utan någon domstolschef som ordförande! Detta tror jag förklarar varför hovrätten "råkade" ge Brf rätt och att saken (därför?) har tagits upp av Högsta domstolen för prövning av om Brf har reklamerat inom laga tid och om Bostadsrättsföreningens rätt att reklamera!

På 1990-talet inventerade professor Jan Kleineman de rättsfall från HD som speglade ansvaret för rådgivare och konsulter (Svensk Juristtidning nr 3 1998 s 185–211). Ett enda avsåg *advokat*, se NJA 1995:80, där en advokat med biträdande jurist ansågs ha lämnat straffbar rådgivning vid skalbolagsaffärer (La Reine-ärendet). Märk dock att detta var ett *brottmål* och alltså inte ett *civilmål*!

Det finns diametrala uppfattningar om *hur* allmänhetens tilltro skall byggas. Antingen genom hederlig och rättrådig, kompetent bedömning, *eller* genom att se till att dölja och trixa så att så få anmärkningar som möjligt får genomslag och klibbar fast på rättstjänarna. Man frågar sig hur de advokater har det, som ansvarsbefriats på orättfärdiga grunder? Känner de sig besvärade/skamsna/ångerfulla? Kontaktar de sin dubbelt skadedrabbade f d klient och ber om ursäkt å sina egna och domstolens vägnar? Knappast.

Deras samveten har istället blivit rymligare så att man klarar ännu större avsteg från fair play.

Vis av erfarenheten har anmälaren länge tvekat att inge stämningsansökan mot staten för orättfärdig och grundlagsstridig domstolshantering. Bliir bedömningen fortsatt partisk för att slå vakt om "det bestående"? Praktikfall nr 2 visar att även Europadomstolen kan vara partisk om inte de jurister som bereder ärendena håller sig i skinnet och är objektiva. Att juristdomare i vissa lägen agerar partiskt och avkunnar orättfärdiga domar har jag funnit vara obestridligt. Sådant får inte förekomma oavsett rättsfrågornas art och vilka personer som är inblandade eller vilka värden det är fråga om. De som upplevt rättsövergrepp från domstolar och advokater har skyldighet att anmäla detta! Om inte, riskerar orätten att ta ännu mer överhand och helt rasera rättsväsendets funktion och anseende.

Mina torgförda erfarenheter har ansetts alltför otroliga och svårsmälta. Några ledamöter i JuU och KU har sagt sig förstå, men som de lekmän de är, har man inte haft förmåga att göra något. Däremot har ett stort borgerligt parti visat intresse. Har även fått medhåll från en handfull pensionerade juridikprofessorer som haft tid att sätta sig in i saken (Klette, Dufwa, Wallin, Heuman). Dessa prominenser vet ju att deras tjänster inte äventyras. Att skapa likhet inför lagen för alla, oavsett yrke och samhällsställning borde inte vara övermäktigt i ett modernt land! Internet och sociala medier är tack och lov nya räddningsbojar för visseblåsare i kampen mot korrupcion i alla dess former.

Som visats förekommer oredlighet och kollegial korruption även i Europadomstolen. Därför krävs opartiska kontroller även där. Erfarenheten visar att etiken och moralen inte är ädlare hos en människa med fin utbildning. Inte sällan gäller motsatsen. Hög samhällsställning medför inte större tillförlitlighet, vilket Montesquieu har lärt oss:

”Det är en evig erfarenhet, att varje människa som har makt, är benägen att missbruka densamma.”

Europarådet består av 47 medlemsstater. Sverige och övriga medlemsstater utser tjänstemän och domare i Europadomstolen. Det kan inte uteslutas att ländernas representanter stundom sköter sina uppgifter **partiskt** till förmån för sina hemländer eller sin gamla yrkesgrupp och till nackdel för en klagande landsman. Granskningsorgan saknas. Möjligheterna att fuska är många.

Svenska disciplinanmälningar mot advokater får bifall i högst ett fall av tio, medan det i Danmark ges fyra gånger så många bifall till anmälningar mot oetiska danska advokater! Men så har man i Danmark inrättat en objektiv granskningsnämnd med en *neutral* ordförande!

Problemet är att myndigheter, ledande politiker och makthavare ogärna vill ta till sig att den *verkliga* verkligheten ibland inte överensstämmer med ”kartan” över lagstiftarens föreskrifter. Av mänskliga orsaker anser man att folkets upplevelser måste vara felaktigt uppfattade och att det är ”kartan” som gäller oavsett vad ”verklighetens folk” än säger. Riksdagens påbud är ju(?) goda och föredömliga. Många menar dock på mycket goda grunder att **JO:s och JK:s tillsyn inte fungerar** som kvalitetssäkring för rättsväsendet. De som anmält grova missförhållanden får sällan gehör. Detta beror måhända på myndigheternas personbesättning från tid till annan. Knappast på politiska beslut, även om justitieministrar har uttalat att domstolarna i främsta rummet måste se till statens intressen före individens. Sådana direktiv strider mot domstolarnas oberoende och saknar lagstöd. Tvärtom föreskrivs i civilrätten, att särskilda hänsyn bör tas till den *svagare* parten i en tvist eller ett avtalsförhållande. Man kommer dock aldrig ifrån att statens myndigheter består av vanliga människor, som är mer eller mindre engagerade, lyssnande, rättrådiga och frimodiga. Jag är frustrerad över att juristdomare och advokater inte tycks behöva ta ansvar för oredlighet, även om hedervärda rättssökande skadats svårt. Allt beroende på den rättsvidriga praxisen att domstolarna till varje pris skall skydda sitt eget och advokatkårens anseende. Advokater i Sverige har i praktiken goda möjligheter att utan konsekvens handlägga sina uppdrag hur slarvigt och illojalt som helst utan hänsyn till sina intet ont anande uppdragsgivare.

11. HUR UNDERSÖKA HURUVIDA EN DOM ÄR FELAKTIG?

För att styrka att en domstol dömt orättfärdigt och felaktigt räcker det inte att läsa enbart domskriften.

Man måste gå igenom hela akten med inlagor och bevisuppgifter etc. hos respektive domstol. Även protokoll och dagboksblad. Görs i domen hänvisningar till andra domar och rättsfall måste dessa läsas. *Allt* processmaterial är relevant - även sådant som kan ha undanhållits av diverse ljusskygga skäl. Detta framgår av anmälans praktikfall nr 1 och inte minst av praktikfall nr 2.

Domstolarna har för att freda instämnd advokat till och med tagit sig rätten(?) att göra en *fullständigt felaktig* tolkning av HD:s dom i rättsfallet NJA 1992:60. Därutöver har juristdomare i praktikfallen 6 och 7 utgått från att tingsrättens bedömning i praktikfallet nr 1 är fullständigt korrekt och aldrig hade kunnat bli en annan även om advokaten Jernryd's undanhållna material om svek och desinformation hade åberopats! Domstolarna har i anmälda fall även undvikit att diskutera sannolika rättsutfall vid omvänd bevisbörda, vilket käranden haft goda skäl att aktualisera. Man ser ibland att en domskrift är vinklad och falskeligen *undertrycker*, alternativt *överbetonar* respektive parts argument och bevis – mot all redlighet. Att liknande skett orättfärdigt i andra ärenden kan beläggas med rättshistoriska fakta och logisk metodik. En tidigare JK-chef (G Lambertz) har genom eget tillkortakommande visat hur illa kvalitetskontrollen fungerar om granskaren enbart tar del av domskrifterna och inget annat (Se Thomas Quick-fallet).

12. OHEDERLIG ADVOKATYR RASERAR ALLTMER RESPEKTEN FÖR RÄTTVISAN

Anmälans sju praktikfall beskriver i kronologisk ordning flera felaktiga domar och beslut. Inget tyder på att felen beror på olycksfall i arbetet. Att handläggningen var partisk beror egentligen inte på att Sverige har ett politikstyrt rättsväsende eller annan maktdelning än andra demokratier. Statistiken över hur domstolsutslagen utfallit när en *advokat* varit svarande i någon misskött klients skadeståndstalan är lika entydig som alarmerande. Trots detta vill ingen forskare undersöka och rapportera. Man tror kanske att allmänheten inte bryr sig - juridiskt obildad och bekväm som den lär vara. När det knakar alltför högt i rättsbalkarna nöjer sig maktens lakejer med att tysta, mörka och skyla över. Men utan lagstöd får ingen kränka lagens likabehandlingsprincip! Lagen är skriven för alla, utan undantag. Men svenska domstolar tillämpar en extra skonsam bedömning av de statsauktoriserade advokaterna! Denna praxis tillämpas på ett "juridiskt skickligt sätt" så att allmänheten bibehåller sin tilltro till domare och advokater. Om åklagarna då och då får publicitet i media när någon häktad har suttit några timmar för länge i häktet, cementeras bilden till de aningslösa att rättvisan fungerar lika grannlaga och seriöst som det ser ut! Men att ibland tillämpa en för rättskonsumenten illasinnad praxis när "behov" uppstår att skydda försumliga *advokater* och juristdomare kan väl aldrig nånsin vara rätt? Våldförandet på rättvisan kallas rätteligen *justitiemord* och innebär oredlighet och uppsåtliga brott mot domarregler och etiska regler. Tjänstefelen bryter mot konstitutionen och sker till råga på eländet i skydd av rättvisan själv! Detta är djupt motbjudande och i längden förödande för Sverige!

Åklagare- och advokatbekanta har uppmanat mig att sluta skriva om fusk och fiffel som jag konstaterat förekommer i domstolsväsendet. Jag har svarat: Var snäll åtala mig - det vore tacknämligt och upplysande! Åtal synes utebli, säkerligen på grund av den avslöjande offentlighet som blir följden.

Denna mycket allvarliga talan visar att Sveriges cirka 6 000 *advokater* systematiskt bedöms som *ansvarsfria* om uppdragsgivaren/klienten kräver skadestånd för oaktsam och/eller illojal handläggning. Att detta följer en existerande praxis indikeras även vid statistisk jämförelse med Danmark, där domstolarna i motsvarande fall bifaller klienternas ansvarstalan i nära sextio (60) fall av hundra, medan inte ens en (1) av hundra advokat kunder får rätt i svenska domstolar. Det rättsliga utfallet är så exceptionellt att det kan presumeras att oegentlig bedömning av ansvarstvister mellan advokater som svarandeparter mot klienter sker systematiskt i svenska domstolar. Detta styrks obestridligen fullt ut även av redovisade sju praktikfall.

Varför förekommer detta fuffens? Maktens hållning är att officiell kritik mot statens auktoriserade rättstjänare är mycket förtroendeskadlig och därför måste undanhållas eller blockeras med alla till buds stående medel. Man glömmer att medborgarna blir alltmer upplysta och tveklöst föredrar uthållig kvalitet och rättfärdighet framför mygel. Med dagens multimedia kan fusk och fiffel sällan döljas.

Varför grundlagsbrotten inte avslöjas: Initierade jurister vill inte riskera sin karriär och kollegornas missaktning om man "kackar i eget bo". Andra vågar inte opponera mot den totala övermakten. Flertalet ser det som otänkbart att rättens tjänstemän fejkar beslut för att skydda sina kollegor.

Sverige synes vara en demokrati vars domstolar odlar en systematisk ojämlikhet för att främja tilliten till en civil yrkesgrupp (advokat kåren) och därmed bevara allmänhetens förtroende för rättsväsendet. Under tecknads överklagande illustrerar tydligt med många exempel och rättshistorisk statistik att medvetna oegentligheter i domstol är ett sorgligt faktum. Detta kan konstateras även av icke-jurister.

Förvaltningsdomstolen är enligt lag skyldig att utreda och se till att grundregeln om allas likhet inför lagen efterlevs av *alla* myndigheter och *alla* statliga ämbetsmän, *alltid*. Om här anmälda orättvisor inte korrigeras, utgör det ett konventionsbrott som måste beivras i Europadomstolen samt redovisas och diskuteras i media. Rättvisan måste ha sin gång, hur obekvämt den än kan synas vara.

Munka-Ljungby, Ängelholm 2017-06-26

.....

/Bertil Burström/